

บทนำ

เสียงดนตรีเล่นสดดังแว่วออกมาจากผับชั้นบนของโรงแรม หุ่ย่านใจกลางเมือง กลุ่มชายโสดและโสดซึ่งนัดกันมาฉลองเรียนจบปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกาให้เพื่อนสมัยมัธยมกำลังคุยโม้หัวเราะดังลั่นไปหมด แต่ในดงความวุ่นวายรอบด้านนั้นกลับมีชายหนุ่มซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนส์ย่นนั่งดื่มเหล้าแก้วแล้วแก้วเล่าอยู่เงียบ ๆ คนเดียว

ดวงตาเรียวที่ซ่อนอยู่ใต้เส้นผมอันยุ่งเหยิงเริ่มแดงเข้มด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ ก่อนมาที่นี้เขาเพิ่งกดส่งไฟล์งานไพล์ที่ถูกแก้แล้วแก้อีกจนวินาทีสุดท้ายให้ลูกค้าไป สำหรับสถาปนิกที่เป็นแค่ลูกจ้าง แน่นนอนเขาเลือกงานไม่ได้จึงจำต้องกัดฟันอดหลับอดนอนสามวันสามคืนเปิดคอมพิวเตอร์ทำงานให้จบพร้อมกับสาปแช่งขออย่าให้วนมาเจอกับบริษัทเมอคิวรีตีเวลลอปเมนต์นี้อีกเลย!

น่าเสียดายที่คำภาวนาของเขาไม่เคยเป็นจริง เพราะชายหนุ่มเจ้าของบริษัทพัฒนาที่ดินกับหัวหน้างานของเขาดันเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก ผู้ชายคนนั้นคงเกิดความสงสารบริษัทนี้ขึ้นเล็ก ๆ ที่เกิดจาก

รุ่นพี่รุ่นน้องในคณะรวมตัวกันจึงทำงานให้เสมอ ความจริงเขาอยากขอขอบคุณนะที่ช่วยเหลือ แต่...ช่วยลดความเยอะสิ่งลงมาบ้างเถอะ!

สถาปนิกหนุ่มวางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะดังปึก! ด้วยความหงุดหงิดที่จริงเขาควรกลับไปนอนให้สบาย แต่นัดนี้ก็พลาดไม่ได้อีก เพราะนาน ๆ ทีเพื่อนสมัยมัธยมจะกลับมารวมตัวกันสักที ทว่าด้วยความที่หลายชั่วโมงนี้เขาเล่นซัดแต่เหล้าไม่ผสมทำเอาสมองเริ่มมีมันตีปลื้มตาแทบไม่ขึ้นแล้ว

ร่างสูงโปร่งสะบัดหน้าเรียกสติขอตัวจากเพื่อน ๆ ไปเข้าห้องน้ำ เพื่อเตรียมตัวหนีกลับบ้านไปพัก เขาพยายามบังคับตัวเองให้เดินเป็นเส้นตรง แต่ขาที่อ่อนเปลี้ยก็คอยพาเซไปอยู่ดี มือเรียวยันตัวสะเปะสะปะไปตามผนังโรงแรมเพื่อไปยังห้องน้ำที่อยู่ด้านนอก แต่ยิ่งเคลื่อนไหวมวนวนน้ำในท้องก็เริ่มม้วนดันตัวสูงขึ้นมาที่ลำคอ

ชายหนุ่มเม้มปิดริมฝีปากตัวเองแน่นขณะใช้สติที่หลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดพยายามมองหาสัญลักษณ์ห้องน้ำ เมื่อเห็นรูปชายหญิงและลูกศรที่ชี้เข้าไปตรงทางแยกเขาก็พุ่งตรงเข้าไปทันที ประตูดของจุดหมายปลายทางอยู่ไม่ไกลแล้วแท้ ๆ ทว่าเขากลับได้ยินเสียงเอ่ยชื่อที่คุ้นหูเข้าเสียก่อน

สถาปนิกผู้ถูกเคี่ยวกรำงานมาอย่างแสนสาหัสในหลายวันนี้ถึงกับเลือดขึ้นหน้า เขาเบนจากทางเข้าห้องน้ำเดินโซซัดโซเซไปหาชายหญิงคู่หนึ่งที่ยืนชิดกำแพงหัวรอต่อกระซิกกันได้แสงโคมไฟแซนเดอเลียร์ด้านบนทันที

สาวสวยในชุดเดรสสีแดงรัดรูปกริ๊งที่จู้ ๆ ใครก็ไม่รู้ไหลล่หวอดโถมกายเข้ามาขยำเสื่อสุทู้ชายที่ยืนอยู่ด้านข้าง เธอขยับตัวหมายจะช่วยเหลือชายแปลกหน้าคนนั้นออกไป แต่แล้วก็ต้องชะงักเพราะจู้ ๆ คู่เด็ดของเธอยกมือขึ้นโอบประคองร่างคนเมาเอาไว้ด้วยท่าที่สงบนิ่ง

คนในอ้อมแขนซ้อนดวงตาที่บวมคล้ำเป็นวงเหมือนญาติแพนด้ามองไปยังชายหนุ่มผู้หล่อเหลาเหมือนเทพบุตรเบื่องหน้า ก่อน

จะพ่นลมหายใจออกมาดังที! เขาอาศัยฤทธิ์เหล้าเย็นมือขึ้นไปตบ
ใบหน้าคมคายเบา ๆ ก่อนจะพ่นคำพูดไร้สติไม่เกรงกลัวฟ้าดินออกมา

“คุณจันทร์...ใคร ๆ ก็บอกว่าคุณเหมือนเทพบุตรบนฟ้า ทั้งหล่อ
ทั้งใจกว้าง แต่สำหรับผม...อีก...” สถาปนิกหนุ่มสะอึก หุบปากจับ รู้สึก
พะอืดพะอมเพราะน้ำขมปร่าที่นั่นแ่อดันทำนบขึ้นมาแล้ว

คนถูกกล่าวหาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงถามด้วยน้ำเสียงราบ
เรียบ “อ้อ...แล้วสำหรับคุณ ผมเป็นอะไร”

“ไอ้ปีศาจโรคจิตที่ชอบเห็นคนอื่นทุกข์ทรมาน ดวงจันทร์ที่ลอย
บนฟ้าบ่าบออะไรกัน คุณนะมันก็แค่อกกาบาด...อ้อกกก!” เมื่อไม่อาจ
สกัดกั้นได้ ร้างสูงโปร่งก็โถงคอสำรวจออกอาหารมือเย็นออกมาชนิดหมด
ไส้หมดพุง

หญิงสาวชุดแดงผลอยกรูดออกห่าง ผิดกับคุณผู้ชายที่ชื่อ
‘จันทร์’ ซึ่งยังจับตัวคนเมาไว้อย่างมั่นคงแม้จะก้มมองเสื้อของตนเอง
ที่เประอะคราบอาเจียนด้วยสีหน้าดำทะมึนแค้ไหนก็ตาม

ตัดมาทางผู้ก่อเหตุ หลังจากที่เขาได้ปลดปล่อยความอัดอั้น
ใส่ต้นตอปัญหาทั้งหมดแล้วก็รู้สึกปลอดโปร่งหลับคอพับไปกลาง
อากาศเสียดี้อ ๆ ทั้งอย่างนั้น

ท่ามกลางความฝันอันแสนสุขนี้...นายสถาปนิกคนดีกลับไม่ได้
รู้เรื่องรู้ราวเลยว่า ครั้นลมตาตื่นขึ้นมาจะได้สัมผัสถึง ‘นรก’ ลึกซึ้งที่สุด
ก็คราวนี้

พราวด์ดีไซน์ (Proud Design) เป็นบริษัทรับออกแบบที่
ประกอบด้วยสถาปนิกที่เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันในคณะ ก่อตั้งโดย โภ
กรวิช พี่บัณฑิตคนเก่งที่ได้ดิบได้ดีไปทำงานอยู่สิงคโปร์ตั้งแต่เรียนจบ
เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว หลังจากที่เขาดัดสินใจกลับมาตั้งรกรากที่เมืองไทย
ไม่กี่ปีก็คิดจะเปิดโรงเรียนอนุบาล...บริษัทของตัวเองโดยการชักชวน
พี่น้องในคณะที่สนใจมาเริ่มต้นอาชีพพร้อมกันที่นี่

ด้วยความที่กรีซไม่ได้ทำงานที่ไทยมานานเขาจึงยังไม่มีผลงานสะสมมากพอที่จะนำไปใช้สอบใบประกอบวิชาชีพสถาปนิกชั้นสูงได้ จึงมองหารุ่นน้องที่จะมาช่วยเป็นหัวหน้างานทั้งหมดได้ และแล้วกรรม...บุญจึงตกมาถึงโกเมศ หรือพีบัว หนุ่มสถาปนิกมือรางวัลระดับประเทศที่มีผลงานชนะการประกวดมากมายตั้งแต่สมัยเรียน

ที่จริงเขาทำงานอยู่ที่บริษัทออกแบบชั้นนำมีอนาคตก็ดีอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ที่โกใช้สาลิกาลิ้นทอง หรือมนตร์ดำหาว่านล้อมให้หลงกลยังไง ถึงได้ยอมลาออกมากอยู่บริษัทเล็กๆ ที่เพิ่งก่อตั้งแห่งนี้

จากนั้นบริษัทออกแบบที่มีชื่อกว่นเส้นประสาที่ว่า พรवादดีไซน์ ก็กำเนิดขึ้นด้วยสมาชิกเพียงไม่กี่คน แต่ก็อยู่อย่างมั่นคงอย่างไม่น่าเชื่อ ผลงานได้รับการยอมรับในหมู่ลูกค้า ที่นี่เหมือนเป็นโรงเรียนอภิบาลให้รุ่นน้องในตอนที่มีความมุ่งมั่น แต่ไม่มีพื้นที่ให้แสดงศักยภาพ

ที่โกให้โอกาส พีบัวเป็นคนอบรมสั่งสอน ถึงแม้ที่ผ่านมาจะมีคนมากมายที่เข้ามาและผ่านไปเติบโตที่อื่น แต่ก็ยังคงมีสายสัมพันธ์อันดีกันได้เสมอจวบจนปัจจุบันนี้

ทาวนิโฮมส์ชั้นซึ่งตั้งอยู่หน้าหมู่บ้านกลางแหล่งชุมชนแห่งหนึ่ง เป็นที่ตั้งของบริษัท พีโก้ซึ่งชอบหนีไปรับงานที่ต่างประเทศยังไม่คิดขยับขยายไปไหน ชั้นล่างเป็นแผนกแอดมินงานธุรการ มีหน้าที่ช่วยรับลูกค้า ส่วนด้านบนแบ่งเป็นพื้นที่ให้สถาปนิกหลัก ผู้ช่วยสถาปนิกที่ควบตำแหน่งดราฟต์แมน ห้องต้อนรับแขก และห้องประชุมกระจายกันไปในแต่ละชั้น

หลังคอกันขีดมูมผนังชั้นสาม ชายหนุ่มที่กำลังมุ่งมั่นต่อการทำงานอย่างเต็มที่เท่าคางรับน้ำหนักศีรษะที่หนักอึ้งพร้อมทั้งใช้มือลากเมาส์ออกแบบงานกับคอมพิวเตอร์อย่างเฉื่อยชา

สถาปนิกไฟแรงคนนี้มีนามอันไพเราะเพราะพริ้งว่า **‘เมธัส’** หลังจากที่เขาหนุ่มออกหักจากการถูกปฏิเสธรับเข้าทำงานของบริษัท

ออกแบบชั้นนำอันดับหนึ่ง เนื่องจากไม่ได้จบมหาวิทยาลัยเดียวกับหัวหน้างานเหมือนกับคู่แข่งอีกคน พี่บัวหรือปู่สายรหัสของเขาก็เลยชักชวนให้มาทำงานด้วยกันที่นี่

เมธัสเริ่มทุกอย่างจากศูนย์ แต่ด้วยการสั่งสอนฝึกฝนอย่างหนักหน่วงจากรุ่นพี่ทุกคนที่นี่ทำให้เขาสอบใบประกอบอาชีพระดับสามัญสำเร็จและก้าวขึ้นมาเป็นสถาปนิกหลักของที่นี่ได้อย่างเต็มภาคภูมิในเวลาต่อมา

“อะ กาแฟดำที่สั่ง...” เสียงที่คุ้นเคยของกชอร นักศึกษาจบใหม่ที่เข้ามาเป็นผู้ช่วยเบ็ดเตล็ดและดราฟต์แมนดังขึ้นเหนือศีรษะ ไม่รอให้รุ่นพี่เอ่ยปากอนุญาต หญิงสาวก็วางแก้วกาแฟร้อนลงบนโต๊ะ ลากเก้าอี้มานั่งลงข้าง ๆ แล้ว

เธอมองใบหน้าหมองคล้ำโทรมซีดเหมือนศพของพี่เมที่เคยหล่อใสติดอันดับหนุ่มหล่อของมหาวิทยาลัย ก่อนจะไล่ลงไปทีเสื้อเชิ้ตสีขาวยสีด้นสลับตากับกางเกงยีนฟิตเปรี้ยะแนบเรียวยาวแล้วก็อ้าปากหัวเราะออกมาอย่างไม่มีความเกรงใจ

“อะไรเข้าสิงให้พี่แต่งตัวแบบนี้มาทำงานวะ”

เมธัสยื่นมือไปหยิบแก้วกาแฟมาดื่มเพื่อไล่ความปวดร้าวในหัวจากฤทธิ์แอลกอฮอล์หนึ่งอีก พลางขยับตัวที่เมื่อยล้าเอนพิงพนักเก้าอี้ด้านหลัง

“เมื่อคืนพี่เมหาหนักภาพตัดไปตอนไหนไม่รู้ ตื่นมาอีกทีก็กินองจมกองอ้วกอยู่บ้านเพื่อนแล้ว และแม่ก็เพิ่งกลับมาจากฮาวาย ทั้งตู้เจอแต่เสื้อนอนริมทะเลเลยหลับหูหลับตาหยิบมาใส่สักตัว” เขาพ่นลมหายใจออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน “...แกก็อย่าล้อฉันนักเลยวะ เมื่อเข้าพี่มาตีกับบ๊องซ่างานสายก็แทบขำไม่ออกแล้ว”

ได้ยินดังนั้นรุ่นน้องผู้แสนร่าเริงก็เปลี่ยนเป็นปรบมือแสรังชมเชยให้กำลังใจอดีตเดือนคณะเพื่อหวังผลตอบแทน “ได้ข่าวว่าพี่เมตรวจงานและส่งไฟล์ให้เด็กของเมอคิวรี่แล้วเมื่อวาน ยินดีกับการหลุดพ้น

เคราะห์กรรมนี้ด้วย ว่าแต่พี่จะฉลองด้วยอะไรให้พวกน้อง ๆ”

คล้ายเป็นเวรเป็นกรรม หรือวิฆเนศวรกรรมองค์หรือยังไม่ทราบ
 ทุกครั้งที่จบโพรเจกต์ใหญ่สถาปนิกหลักผู้รับผิดชอบจะต้องเลี้ยงข้าว
 น้องผู้ช่วยเป็นการตอบแทนที่ผ่านความเหน็ดเหนื่อยด้วยกันมาเป็นแรม
 เดือน

เมธัสวัดดวงตาที่อดโรยมองผู้ช่วยสาวที่จ้องมองมาด้วย
 ประกายแห่งความหวังแล้วก็กระตุกยิ้มเย็น

“...กลางวันนี้โทร. ไปสั่งป้าแจ้สหน้าปากซอยเลย พี่ขอส้มตำไม่
 ใส่ปลาร้าสักจาน นอกนั้นพวกแกอยากกินอะไรก็กินให้มาเก็บเงินที่พี่”

กชอรทำแก้มพองนิกอยากรจะกระซอกแก้วกาแฟจากอีกฝ่ายที่
 ยกขึ้นดื่มอย่างสบายใจ “ทำงานให้พี่ไม่คุ้มค่าเหนื่อยเลย ถ้าเป็น
 พี่บัวนะ ป่านนี้พาไปกินอาหารญี่ปุ่นที่ห้างแล้ว แถมบางที่ยังได้คุณชาย
 สั่งข้าวจากร้านดังมาเลี้ยงอีกต่างหาก”

‘คุณชาย’ ที่ว่าก็คือเพื่อนสนิทมากของพี่บัวผู้เป็นเจ้าของบริษัท
 เมอคิวรีดีเวลลอปเม้นต์นั่นเอง ว่ากันว่าเป็นต้นตระกูลเก่าแก่แถม
 มารดายังมีศักดิ์เป็นหม่อมหลวงด้วย แม้เจ้าตัวจะไม่มีค่านำหน้าอะไร
 แต่ด้วยความมีสง่าราศีและการแต่งตัวที่เนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
 ก็ทำให้พวกเขาสนิทใจกันถวายนามเชิดชูว่าคุณชายอย่างพร้อมเพรียง
 กัน

เมธัสบิดริมฝีปากหงุดหงิดคล้ายได้ยินคำแสลงหู แม้ว่าปกติเขา
 จะติดต่อกับสถาปนิกที่คุมโพรเจกต์ของทางนั้น แต่ทุกความจุกจิกจู้จี้-
 จู้จี้ที่ผ่านมาล้วนถูกส่งลงมาจากเจ้านายที่ชื่อ **‘จันทฤทธิ์’** ล้วน ๆ

เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้รุ่นน้องตัวดีพร้อมกับพ่นลมหายใจกลิ่น
 ละมุดใส่หน้าเป็นการไล่ “...จันแกก็ไปให้แฟนพี่บัวเลี้ยงไป!”

หญิงสาวร้องกรี๊ดพลางถอยเก้าอี้ออกห่างด้วยความรังเกียจ
 ก่อนจะเชิดหน้าเดินกลับไปทำงานที่โต๊ะตัวเองซึ่งอยู่ไม่ไกลทันที เมธัส
 มองหน้ากลม ๆ ของรุ่นน้องที่อง้งาก็หัวเราะสะใจขึ้นแผ่วเบา ส่วนเรื่อง

เรียกคุณชายเป็นแฟนที่บ๊วนั่นทุกคนในที่ทำงานแค่แซวกันไปตามเรื่อง เพราะมีเพื่อนสนิทที่ไหนจะคอยมารับมาส่งทั้งยังพาไปกินข้าวกัน ส่วนตัวบ่อย ๆ ทั้งที่ไม่ได้มีฐานะอะไรกับที่ชนาคนั้น

พอนึกถึงฝ่ายนั้น...เจ้าตัวก็ปรากฏตัวขึ้นราวกับเป็นเจ้าของกรรม นายเวรที่ติดจรวดนำวิถี น้องแอดมินซึ่งทำงานอยู่ชั้นล่างโทร. ขึ้นมาที่ชั้นทำงานฝ่ายออกแบบ พอกิจจา สถาปนิกซีเนียร์ที่ไม่ได้ออกไปพบ ลูกค้าวันนี้รับสายแล้วก็ถึงกับตาเหลือก รีบบอกน้องข้างล่างให้อัญเชิญ คุณจันทร์ไปห้องรับรองแขก หาน้ำมาต้อนรับอย่าได้ชักช้า

หลังวางสายพีก็จิกตะโกนแจ้งข่าวพร้อมกับจิกหัวสถาปนิก รุ่นน้องที่นั่งหลบมุมอยู่อีกฟากดั่งลั่น

“คุณชายมา! ไฉ่เม งานมึงมีปัญหาอะไรหรือเปล่าวะ!”

คนแสดค์เหล่าจากเมื่อคืนใจศีรษะหนัก ๆ ขึ้นมาจากคอมพิวเตอร์ อย่างตระหนก “ผมตรวจงานตามที่ได้กประสงค์งานของทางนั้นสั่งให้ แก่หมดแล้วก่อนส่งไฟล์ไปนะ เขามารอที่บ๊วหรือเปล่า พีก็จิกอย่า ตื่นตูม”

“วันนี้ที่บ๊วไปพบลูกค้า ไม่เข้าออฟฟิศ” กิจจารวมถึงทุกคนบน ชั้นต่างจับจ้องไปที่เมธัสราวกับจะบอกว่า...ต้องเป็นมึงนั่นแหละ ไฉ่ ตัวช่วย!

คนร้อนตัวรีบลุกขึ้นหมายจะแก้ต่าง แต่เมื่อน้องแอดมินวิ่ง หน้าตาตื่นขึ้นมาว่าคุณจันทร์ต้องการพบใครเขาก็ต้องหุบปากจับ กิจจาได้ยืนก็แสะะยิ้มพร้อมกับทำนิ้วปาดคอเป็นการข่มขู่

“ถ้าเรื่องนี้รู้ถึงหูที่บ๊ว มึงเตรียมฟังกัณฑ์เทศน์คอมโบเซต แน่นอน”

เมธัสลึงตาเขียวบัดคืนให้รุ่นพี่ ก่อนจะเดินตามน้องแอดมิน ออกไปเพื่อพบแขกคนสำคัญที่บุกมาเยือนถึงถิ่น ดวงตาเรียวกลิ้งลอก ไปมาเหมือนกำลังครุ่นคิด เขาารู้สึกว่าเมื่อคืนนั้นนอนหลับฝันดีมาก ฝัน ว่าได้แก้แค้นอะไรสักอย่างกับคุณจันทร์ที่ตนแอบเรียกกลับหลังว่า

อุกกาบาตลงไป

นายสถาปนิกรู้สึกขนหัวลุกอย่างไม่มีสาเหตุ...มันก็แค่เรื่องในจิตใต้สำนึก ไม่มีทางเกิดขึ้นจริงหรอก!

จันทฤทธิ์เคาะนิ้วตรงที่วางแขนเก้าอี้ نرمตัวยาวเป็นจังหวะ ขณะที่รอคอยใครคนหนึ่งอยู่ในห้องรับแขกของบริษัทพราวด์ดีไซน์ด้วยท่าทีสงบนิ่ง กระทั่งเสียงเคาะประตูดังขึ้น ดวงตาคมกริบก็เหลือบขึ้นมองร่างสูงโปร่งของนายสถาปนิกที่ก้าวเข้ามา

เขาไล่พิจารณาตั้งแต่ผมยาวยุ่งเหยิงปรกหน้าผาก เลื้อยฮาวาย เนื้อสีสตีล กางเกงยีนแนบขายาว ตามด้วยรองเท้าผ้าใบที่ถูกเหยียบส้น คุณชายผู้รักความสมบูรณ์แบบขมวดคิ้วได้รูปคล้ายขัดตากับสารรูปไร้รสนิยมของคนตรงหน้า แต่ด้วยมารยาทอันดีงามเขายังคงรักษาสีหน้าให้เป็นมิตร ผายมือเชิญอีกฝ่ายนั่ง

เมธัสลอบกลิ่นน้ำลายเหน็ดเหนียวลงคอพลงไหลตัวเองลงไปในงับกับเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามด้วยท่าทางกระสับกระส่าย อันที่จริงเขาแทบไม่เคยเผชิญหน้ากับคนคนนี้สองต่อสองเลย เพราะไม่ว่างานอะไรจากเมอคิวรี่ก็จะเป็นสถาปนิกดูแลโพรเจกต์มาคุยด้วยทั้งนั้น

“คุณ...คุณจันทร์มีธุระอะไรกับผมหรือครับ” ในที่สุดเมธัสก็เค้นคำพูดออกมาจนได้

จันทฤทธิ์กระตุกยิ้มที่มุมปากก่อนจะเอ่ยด้วยท่าทีนุ่มนวลชวนฝัน “...ผมมาขอบคุณกับความจริงจังของคุณเมื่อคืนที่ขึ้นชมว่าผมสูงส่งเหมือน ‘อุกกาบาต’ ”

ดวงตาเรียวเบิกกว้าง ทั้งร่างแข็งค้ำด้วยความตกตะลึง...นั่นไม่ใช่ฝันหรอก! มือไม้ของสถาปนิกนุ่มเริ่มถี่ ๆ ไถ ๆ ไปตามขาทางเกง ลูกลี้ลูกลอนขณะที่สมองกำลังเร่งทำงานด่วนจี๋เพื่อแก้ไขสถานการณ์ตรงหน้า

“ไม่ว่าจะจันทร์หรืออุกกาบาตก็ลอยสูงอยู่บนฟ้าเหมือนกัน

ต่าง...ต่างก็น่าเคารพ”

ฟังคำแก้ตัวที่ไม่รู้ว่าเอาจุดไหนมาโยงมั่วไปหมดคุณจันทร์ก็ถึงกับกริตรอยยิ้มที่กว้างขึ้นอีก “...คุณช่างมีจินตนาการหลุดกรอบดี เหมือนกับผลงานที่ออกแบบมาเลย”

อันนี้ไม่รู้ชมหรือด่า แต่ยังไงเมธสก็ตีความเข้าใจตัวเองไว้ก่อนก็แล้วกัน เขาแสร้งเอามือลูบต้นคอแล้วกล่าวอย่างถ่อมตัว

“ใคร ๆ ก็ชมแบบนี้แหละครับ” หลังจากแสร้งจิกยิ้มจนเหงือกแห้ง เขาก็ถามขึ้นเสียงเบา “...คุณจันทร์มีปัญหาอะไรกับงานของผมที่ส่งไปหรือเปล่า”

จันทร์ทรีหรือดวงตามขณะพิจารณาคนตรงหน้าแน่นิ่ง...ถึงจะมีท่าทีสุภาพเรียบร้อย แต่คำพูดคำจาจากลบความดีอรรันทะนงตัวเอาไว้ ไม่มีติดสมกับเป็นสถาปนิกหน้าใหม่ไฟแรงจริง ๆ คุณชายผู้สมบูรณ์แบบหัวเราะในลำคอคล้ายชอบใจอะไรบางอย่าง ก่อนจะยืดกายขึ้นนั่งตัวตรงอย่างสง่างาม

“ใช่ ที่จริงวันนี้ผมเอาผลงานมาคืนคุณด้วย”

ติงานคืน! นี่เป็นเรื่องที่น่าอัปยศที่สุดสำหรับนักออกแบบเลยนะ ไบหน้าหล่อใส่ที่พยายามปั้นให้อยู่ในโหมดรับแขกสลายหายไปพลัน เมธสเอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แข็งกระด้างขึ้น

“หมายความว่ายังไงครับ”

เจ้าของเมอคิวรีดีเวลลอปเมนต์ไม่ตอบ แต่เอื้อมลงไปหยิบถุงกระดาษดูมีราคาขึ้นมาวางบนโต๊ะแล้วผลักไปให้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามคล้ายกับจะบอกให้เปิดดูเอาเอง

สถาปนิกหนุ่มจ้องดูกระดาษหุรหุราตรงหน้าอย่างงงงัน...โหงไฟล์สามติของเขาถึงกลายเป็นของแบบนี้ได้ เขาค่อย ๆ เอื้อมมือไปเปิดก็พบว่ามันยังมีถุงพลาสติกผูกปมอยู่ด้านในอีกชั้น แต่ยังไม่ทันได้แกะเปิดออกดูจนหมด กลิ่นไม่พึงประสงค์ก็ลอยตีกันตลบอบอวลไปทั่วห้อง

เมธัสกลั่นหายใจพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองคุณชายที่เอา
ผ้าเช็ดหน้าปิดจมูกเอาไว้ แล้วเอ่ยอ้ออึ้ง

“นี่...นี่มัน...!”

“ผลงานที่คุณทำไงล่ะ...เป็นไง เกินจินตนาการไปมากไหม”
น้ำเสียงทุ้มต่ำที่ตอบกลับมาอย่างเย็นชาทำเอาคนฟังถึงกับหนาว
สะท้าน

เมธัสรีบมัดปากถุงพลาสติกที่บรรจุเสื้อผ้าที่เลอะเศษอาเจียน
เอาไว้เหมือนเดิมแล้วกลับมาสูดหายใจลึกสองสามทีเพื่อตั้งสติ ดวงตา
เรียวซ็อนมองเจ้าของบริษัทพัฒนาที่ดินตรงหน้าราวกับจะอ้อนวอน
ขอความเมตตา

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ หวังว่าคนใจกว้างอย่างคุณจะ
ไม่ถือสาคนเมา”

จันทฤทธิ์ลัดมือที่ถือผ้าปิดจมูกลง มองหมางอวยตรงหน้าด้วย
สีหน้ากรูณาปราณีประหนึ่งพระโพธิสัตว์ “...ผมไม่ถือสาหรอก แต่ของ
ที่เสียหายยังไงก็ต้องได้รับการชดใช้ คุณว่าไหม”

“เสื้อผ้าของคุณที่เลอะนะเหรอ เดี่ยวผมซื้อคืนให้เอง” ดวงตา
ของเมธัสเป็นประกายเจิดจ้า ที่แท้คุณชายอุกกาบาตของเขาก็เป็นคน
ดีอยู่เหมือนกัน “แต่ขออย่างเดียวคุณอย่าฟ้อง เอ๊ย...บอกพี่บัวเลยนะ
ผมไม่อยากจะถูกเขาเทศนาเรื่องงดเหล้าอีก”

จันทฤทธิ์กลับมาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้บนวมนุ่มด้วยท่าทางผ่อน
คลายอีกครั้ง “ได้ ผมจะไม่บอก เพียงคุณคืนเงินมาเป็นจำนวนสอง
แสนห้าหมื่นสามพันสองร้อยสองบาท แต่เพราะเราก็เป็นคนคู้้นเคย
ผิดพลาดให้เหลือสองแสนห้าหมื่นถ้วนก็แล้วกัน”

เมธัสที่ถูกจำนวนเงินถล่มใส่ศีรษะโครมใหญ่ถึงกับนั่งอึ้งไป เขา
เหลือบมองดูขยะเปียกที่อยู่ในถุงแล้วก็ถึงกับปากสั่น

“คะ...คุณล้อเล่นใช่ไหมเนี่ย”

“เซตสุทใหม่ทอดับเบิลเยอร์ทอร์มฟอร์ด หนึ่งแสนหกหมื่น

เซ็ตกุชี่คอลเล็กชันสปริงซัมเมอร์ ห้าหมื่นห้า โอ้...โทษที ราคานี้ฉันรวมเอารองเท้าหนังกลับลูกวู้ตริกของวาเลนตินี่ที่เดอะไม่มีชั้นดีมาให้ด้วยแต่เผอิญไม่ได้หยิบมาให้ดู เพราะมันนำไปหมดแล้ว”

เมื่อเห็นใบหน้าหล่อเหลาเรียบนิ่งแต่แววตาแฝงไว้ด้วยความสะใจที่ทำให้ตนตกอยู่ในสภาพลำบากได้ นายสถาปนิกก็กัดฟันเค้นเสียงประชดตลอดโรฟีนออกมาอย่างขุ่นเคือง

“...ตอนนี้ผมไม่มีเงินขนาดนั้นหรอกครับ แต่ถ้าคุณจะกรุณาทำเรื่องผ่อนเป็นงวดละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทต่อเดือนให้ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูง”

จันทฤทธิ์ฟังแล้วก็ทำเป็นทอดถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย เหมือนคิดแล้วว่าเรื่องต้องเป็นแบบนี้ “เอาละ ในเมื่อไม่มีเงินชดใช้ก็ขายแรงงานเรื่องที่คุณถนัดมากี่แล้วกัน”

เมธัสมองอีกฝ่ายหยิบแฟ้มพลาสติกออกมาจากกระเป๋าใส่เอกสารข้างกายวางบนโต๊ะด้วยความหวาดระแวง หวังว่าจะไม่มีเรื่องพิลึกยิ่งกว่าเสื้อผ้าราคาของค่านั้นหรอกนะ

คุณจันทร์คัสยัมละมุนให้ลูกหนี ก่อนจะเปิดปากบอกเงื่อนไข

“คุณแม่ของผมอยากใช้ที่สนามหญ้าสร้างบ้านสักหนึ่งหลัง”

คิ้วเรียวได้รูปเลิกขึ้นอย่างแปลกใจ เพราะสิ่งที่คุณชายไฮโซให้ทำนั้นกลับเป็นเรื่องง่ายตายแบบไม่น่าเชื่อ

“...คุณอยากให้ผมออกแบบบ้านแทนค่าเสียหาย ไม่มีปัญหา มีสโคปงานหรือเปล่า”

จันทฤทธิ์เปิดแฟ้มให้ดูภาพหลาย ๆ มุมของพื้นที่พร้อมกับบรรยายความ “ตรงนี้กว้างยาวรวมกันวัดได้ร้อยยี่สิบตารางวา คุณแม่ท่านอยากได้บ้านเดี่ยวชั้นเดียวพร้อมจัดพื้นที่สวนด้านหน้าด้วย”

“คุณแม่ของคุณจะอยู่?”

“เปล่า...เผอิญลูกสาวท่านโตเร็ว บ้านหลังเดิมเลยคับแคบไปหน่อย”

เมธัสทำหน้าประหลาด ผู้หญิงอ้วนให้ตายก็ไม่น่าใหญ่เกินห้องนอนตัวเองด้วยซ้ำ แต่เขาก็กังไม่กล้าพูดตามความคิดจึงได้แต่เลียบ ๆ เคียง ๆ ตามต่อไปอีก

“อย่าหาว่าผมเสียมารยาท คุณพอจะมีรูปหรือสัดส่วนผู้อาศัยคนใหม่ ผมจะได้คิดงานได้ถูกจุดประสงค์”

เจ้าหน้าที่ตอบรับในลำคอพลางพลิกกระดาษไปที่หน้าต่อไปที่ ทำให้คนเห็นต้องอึ้งไป ก่อนจะมีสีหน้าดำทะมึน คุณจันทร์กลัวอีกฝ่ายจะไม่เข้าใจจึงรีบอธิบายอย่างหวังดี

“...รูปนี้ถ่ายตอนอายุหกเดือน แต่ตอนนี้มันตัวโตกว่านี้นิดหน่อย บ้านเลยยิ่งดูคับแคบกว่าเดิม”

บ้านหลังคาทรงจั่วไม้ที่ตั้งอยู่กับพื้นดูคับแคบไปจริง ๆ สำหรับขนาดตัวของ ‘ผู้พักอาศัย’ ที่นอนหมอบหน้าอ้วนกลมส่งสายตาแวววาวออกมาจากช่องประตูเล็ก ๆ

เมธัสจ้องตากับคุณชายอุกกาบาตเซมิงพร้อมกับกัดฟันแน่นเสียงออกมาทีละคำ “ออก-แบบ-บ้าน-แมว!”

“ใช่...แต่ไม่ใช่บ้านแมวธรรมดา นะ คุณต้องออกแบบบ้านที่มีทุกอย่างครบวงจรและใช้พื้นที่สนามด้านหน้าให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับลูกสาวสุดที่รักของคุณแม่ผมให้มากที่สุด” จันทร์ฤทธิ์โน้มร่างสูงส่ง่าคร่อมโต๊ะกระจกไปหาหาลานรหัสของเพื่อนสนิท “...หวังว่าคุณเมงจะใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ทำงานนี้ออกมานะครับ”

เจ้าของเมอคิวรีดีเวลลอปเมนต์กระตุกยิ้มเมื่อเห็นลูกตาแวว ๆ ที่ไม่โจนเกือบจะพ่นไฟได้เหมือนเจ้าเหมียวที่บ้าน เขาเอนร่างกลับมา นั่งที่เดิมแล้วเอ่ยถามเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะจบธุระวันนี้

“คุณมีปัญหาอะไรอีกไหม”

“มี!” เมธัสตบเพิ่มปิดตังป่าบพร้อมกับลุกขึ้นยืนจังก้าคล้ายจะเอาเรื่อง รีมฝีปากบางที่เฝ้มแน่นค่อย ๆ คลายออกแล้วเปล่งเสียงที่แสนสุภาพเรียบบ่อยออกมา “มี...มีงบให้ผมเท่าไรครับ”

จันทฤทธิ์แทบจะกลั้นหัวเราะภายใต้หน้ากากที่เรียบเฉยเอาไว้
ไม่ไหว เขาทำเป็นหันไปหยิบกระเป๋าเอกสารแล้วลุกเดินไปตบเบาผอม
สองสามทีเป็นการให้กำลังใจ

“เรื่องเงินไม่จำกัด แต่ก็ขอให้ผลงานออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด
เพราะที่จริงผมเป็นคนไม่ชอบทำงานเลยด้วยซ้ำ คุณก็รู้ดี...”

ไม่ชอบแกกับผี! แล้วที่ให้สถาปนิกคุมโปรเจกต์ส่งกลับมาแก้แล้ว
แกอีกสามร้อยแปดสิบครั้งนั้นละเมอเอาหรือไง! เมธัสกำแฟ้มในมือ
แทบหักขณะมองส่งสาปแช่งคุณชายร่างสูงสง่าที่ขอตัวกลับออกไปจาก
ห้องรับรองแล้ว

เขารู้ว่านี่คือการแก้แค้นแบบ ๆ คั่น ๆ ของไอ้คุณชายจันทร์ที่ถูก
เขาอาเจียนใส่เมื่อคืน นายสถาปนิกกระซากรูปเหมือนเจ้าของบ้านขึ้น
มาพิจารณาอีกครั้งก่อนจะเผยแพร่ยิ้มที่ชั่วร้ายออกมา

ลูกสาวสุดที่รักใช้ไหม ได้! เขาจะผลาญเงิน...เอ๊ย เนรมิตวังให้
ยิ่งใหญ่ตระการตาจนต้องได้รับรางวัลสถาปัตยกรรมไปเลย!

พีบัวหรือโกเมศ หัวหน้าสถาปนิกคนเก่งกลับเข้าออฟฟิศมา
 ตอนเย็นเพราะลืมของเอาไว้ได้โต๊ะ เนื่องจากตอนนี้เป็นเวลาห้าโมง
 เย็นเลิกงานพอดี พนักงานจึงทยอยกลับกันออกไป เขายกมือรับไหว้
 รุ่นน้องที่เดินสวนบันไดลงมา เมื่อโผล่ถึงชั้นทำงานของทีมออกแบบ
 เสียงโวยวายที่คุ้นหูก็ดังขึ้น

“...พีเม ชิ่งกะ อรเห็นนะว่าคุณชายถือถุงขนมมาให้ ทำไมเอา
 ไปทิ้งขยะไม่มาแบ่งน้อง ๆ!” กชอรวบเก็บของบนโต๊ะพร้อมกับหันไป
 ว่ารุ่นพี่ที่เอาแต่ทำหน้ามึนไม่รู้สึกรู้สา

เมธัสเหล่มองหน้าหญิงสาวแล้วก็บิตรีมฝีปาก ฟันลมหายใจผ่าน
 ปลายจมูกออกมา...ไม่ให้พวกแกกินอ้วกก็บุญเท่าไรแล้ว! เขาคดปิด
 คอมพิวเตอร์พกพาแล้วเก็บลงกระเป๋าแบบทองไม่รู้ร้อน

“ไม่อร่อยหรอก พี่ชิมแล้วเลยเอาไปโยนทิ้ง”

กชอรทำหน้าอ้ง่าขณะหัวกระเป๋าเตรียมจะกลับบ้าน “...แล้ว
 สรุปลุณจันทร์มาหาพี่ทำไม แค่อาขนมมาให้ ถึงพี่เมจะเคยหล่อใส แต่
 ด้วยสภาพตอนนี้อรไม่คิดว่าเขาจะพิศวาสพี่ขึ้นมารอกนะ”

“เหมือนที่แกเคยตามกรีด ๆ พี่สมัยมหา'ลัยก่อนจะเปลี่ยนเป็น แอนตี้แฟนอะนะ”

“ไอพี่เเม่!”

ไม่ทันที่อดีตแฟนคลับจะเปิดฉากชะงักไอดอลคนกาก เสียงทุ้มนุ่มของหัวหน้าสถาปนิกก็ดังแทรกขึ้น “...นั่นสิ จันทรแวงมาที่วันนี้แหละอ ไม่เห็นบอกอะไรพี่เลย”

“อุ๊บ!...เมียหลวงมาแล้ว ตัวประกอบขอตัวไปก่อนดีกว่า” ผู้ช่วยสาวทำเป็นเอามือปิดปากท่าทางตกใจโอเวอร์ พลังหันไปยกมือไหว้ลารุ่นพี่คนละสายรหัส “...อรกลับนะพี่บัว ตบเมียน้อยให้กระเด็นไปเลย อรเชียร์เต็มทีเลย”

ถ้าเป็นคนนอกฟังการหยอกด้วยคำแบบนี้อาจจะดูแรงไปหน่อย แต่พวกเขาเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันในคณะย่อมรู้ระดับความห้ามที่ชายหญิงชาวสถาปัตย์มีไม่ต่าง ฉะนั้นนอกจากโกเมศจะไม่ถือสาแล้วยังหัวเราะชอบใจเข้าไปอีก คล้อยหลังร่างเล็ก เขาก็หันมาหารุ่นน้องอดีตเดือนคณะที่สวมเสื้อสีส้มแปลกตา

“ว่าไง มีเรื่องอะไรจะสารภาพกับกูใหม่ไอ้เมียน้อย”

“ยึดเยียดตำแหน่งเมียน้อยให้เลยเหวอ แค่เป็นก็ที่คุณชายผัวที่ผมยังขอคิดดูก่อนเลย” เมธัสตอบกลับด้วยท่าทางฉุนเฉียว “...แล้วพี่บัวกลับเข้าออฟฟิศมาทำไมเนี่ย เขาเลิกงานกันหมดแล้ว”

“กูซื้อกระเช้าไว้ว่าจะเอาไปให้ลูกค้าที่นัดตรวจบ้านกับกูที่ชลบุรี พรุ่งนี้พี่เกียงแวงมาตอนเช้าเลยกลับมาเอาตอนนี้” โกเมศพูดขณะจ้องมองใบหน้าหล่อใสของหลานรหัสที่ยังไม่เผยพิรุณอะไร “...อย่าเปลี่ยนเรื่อง สรุปว่าไอ้จันทรมาหาหมิงทำไม อย่าบอกนะว่างานที่ส่งไปมีปัญหา”

แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นที่หน้าตาของสถาปนิกทั้งสองบริษัทที่จะติดต่อกันเองไม่เกี่ยวกับตัวเจ้าของสักหน่อย และด้วยความที่รู้จักสันดานงูพิษของเพื่อนตัวเองดีจึงกลัวว่าไอ้เมจจะไปก่อเรื่องลับหลังที่

เขาไม่รู้มากกว่า

“ไม่มีปัญหา...” เมธสรีบเลื่อนเก้าอี้เก็บใต้โต๊ะเป็นสัญญาณบอกว่าเตรียมจะเผ่นหนี “...เขาแค่ผ่านมาแถวนี้เลยเอาขนมมาให้ แต่มันไม่อร่อย ผมเลยโยนทิ้งไปแล้ว”

ดวงตาเรียวสวยหรือลึกรู้สึกไม่เชื่อถือคนพูดเลยสักนิด “คนอย่างมันเนี่ยจะว่างขนาดแะเอาขนมมาให้คนที่แทบจะไม่เคยคุยกันอย่างมึง”

“ผมก็ไม่รู้” ไปถามเขาเองแล้วกัน ผมกลับบ้านก่อนละ เดี่ยวรดติด” พูดจบเขาก็ไม่รอให้อีกฝ่ายค้านทัน รีบหอบข้าวหอบของหนีลงบันไดตึกไปอย่างรวดเร็ว

โกเมศยืนกอดดอกอยู่ตรงกระจกชั้นสามขณะมองรุ่นน้องใส่หมวกกันน็อกแล้วคร่อมมอเตอร์ไซด์คันเก่งบิดเร่งเคลื่นตัวออกไป จากนั้นเขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดต่อสายถึงเพื่อนสนิท แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่มีคนรับกระทั่งสายตัดไป สถาปนิกหนุ่มไม่คิดจะโทร. ซ้ำจึงเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋ากางเกงเหมือนเดิม

หลบเลี้ยงแบบนี้ยิ่งทำให้น่าสงสัยเข้าไปใหญ่...

กว่าเมธสจะขี่มอเตอร์ไซด์ฝ่าการจราจรคับคั่งมาถึงที่פקก็ ปาเข้าไปเกือบหกโมงครึ่งแล้ว บ้านเช่าสองชั้นครึ่งปูนครึ่งไม้ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่แปดสิบตารางวา สนามหน้าบ้านเต็มไปด้วยต้นไม้ขึ้นรกเพราะไม่มีคนสนใจดูแลมานาน เขาออกจากหอมาเข้ากับเพื่อนที่กลายเป็นแฟนมาตั้งแต่อยู่มหาวิทยาลัยปีสอง จวบจนวันนี้จากแฟนกลายเป็นเพื่อนแล้วเขาก็ยังอยู่ที่นี้มาตลอดเพราะเดินทางสะดวกดี

สถาปนิกหนุ่มจอดพาหนะสองล้อแล้วหยิบถุงลูกชิ้นปิ้งมือเย็นกับถุงพวงมาลัยที่ห้อยตรงแฮนด์ออกมา ตรงสนามหญ้าารกรุงรังที่นาน ๆ เขาจะว่างจัดการตัดแต่งให้สะอาดสักทีมีศาลพระภูมิปูนปั้นสำเร็จตั้งอยู่ ช่วงแรกที่มาเช่าเขาก็ไม่ได้สนใจอะไร แต่หลัง ๆ ที่งานเริ่ม

เยอะ สอบเริ่มยากก็ต้องหาที่ยึดเหนี่ยวจิตใจบนบานกันหน่อย

เมธัสไม่รู้ว่ามีท่านที่สถิตอยู่ในศาลศักดิ์สิทธิ์จริงหรือไม่ แต่พอเริ่มลิ้มช้อพวงมาลัยมาไหว้เวลาเดินผ่านไปผ่านมาก็จะรู้สึกเหมือนมีใครจับจ้องจนรู้สึกผิด จากนั้นเขาเลยทำเป็นนิสัยทุกสัปดาห์จะต้องเปลี่ยนดอกไม้ใหม่ให้ตลอด ขนาดแฟน...เพื่อนร่วมบ้านยังอดหัวเราะใส่ไม่ได้แล้วหาว่าเขาหลอนไปเองเสมอ

นายสถาปนิกเดินมาปิด ๆ เศษใบไม้แห้งที่ร่วงมาติดตามระเบียบรอบศาลก่อนจะสัมผัสได้ถึงความผิดปกติยามที่แสงโพล้เพล้จากตะวันเริ่มลับขอบฟ้า ขนทั้งร่างของเขาลุกชันเมื่อเห็นบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ในตัวศาลที่มีรูปปั้นตายายวางอยู่ เมธัสก้าวถอยหลัง แต่ก็ยังทำใจดีสู้เสือควักมือถือเปิดไฟฉายส่องเข้าไป

แสงที่สะท้อนวาบกลับมานั้นเป็นสีเขียวสองจุดกระทั่งเขาปรับสายตาได้จึงเห็นเป็นเงาดำทะมึนของตัวอะไรบางอย่างที่ใหญ่คับเต็มศาล และ ‘มัน’ กำลังแหะศีรษะรูปปั้นตาด้วยความเอร็ดออร์อย

“อะ...ไฉ่เหมี...!”

ไม่ทันที่เขาจะร้องออกมาเป็นคำ ผีร้ายตัวข้างในก็กระโจนออกมาด้วยความไวแสง ก่อนจะใช้สองอุ้งเท้านุ่มนิ่มประทับบนใบหน้ามนุษย์แล้วกระโดดข้ามศีรษะแลนดิงลงพื้นไปอย่างสวยงาม

เมธัสเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง ครั้นสติและขวัญที่หนีกระเจิงไปกลับเข้าร่างเขาก็หันไปไล่กวาดไฉ่แมวผีร่างอวบที่ทำให้ตนเองช็อกแทบฉีราด

แต่สองเท้าหรือจะสู้สี่เท้า เจ้าเหมียวที่มีขนสีส้มทองวิ่งพรวดพราดเข้าไปสู่อ้อมแขนของมนุษย์ผู้ชายอีกคนที่เดินออกมาพอดี เขาอุ้มมันไว้อย่างคุ้นเคย ก่อนจะดูเพื่อนร่วมบ้านที่ร้องโวยวายตามมา “ร้องเสียงดังไปได้เม เตียวข้างบ้านได้ด่าเอา”

เมธัสมองแฟนเก่าที่ยังคงอาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกันลูปขนแมวอ้วนอย่างรักใคร่ ก็ถามขึ้นอย่างตกใจ

“...นี่เจนนีซื้อมาเลี้ยงเหรอ รีบเอาไปคืนร้านเลยนะ อ้วนขนาดนี้ ต้องกินล้างกินผลาญจนคนเลี้ยงหมดเนื้อหมดตัวแน่ๆ”

ชายหนุ่มหน้าสวยที่ชื่อเจนภพคลีเยี่ยม ก่อนจะตอบให้คนที่แยกเที่ยวเป็นยักษ์สบายใจ “เปล่า แมวใครก็ไม่รู้หนีมาเที่ยวที่บ้านได้หลายวันแล้ว”

นายสถาปนิกมองสำรวจไปที่เจ้าสัตว์หน้าขนที่ใช้ดวงตาเขิด ๆ จ้องกลับอย่างไม่เกรงกลัว หน้าของมันมีความกลมใหญ่ หูตั้งเล็ก ขนหนาแน่นยาวปานกลาง ด้านบนเป็นสีส้มทอง แต่ท่อนล่างตั้งแต่ปากอวบ ๆ ไล่มาถึงแก้มอกและท้องรวมถึงปลายอุ้งเท้าที่เป็นสีขาว ถึงจะไม่มีปลอกคอ แต่ด้วยรูปร่างอิมสมบรูณ์ยิ่งงาก็ต้องเป็นแมวมีเจ้าของแน่นอน

เมธัสเห็นความเอ็นดูในสายตาของเจนภพต่อไอ้ส้มในอ้อมกอด ก็ส่ายหน้าเล็กน้อยอย่างระอาในความใจดีนี้ “...แล้วเจนนีเลยหาข้าวหาน้ำให้กินจนมันดีใจโผล่มาเยี่ยมเยียนตลอดตั้งแต่นั้น”

“มันน่าสงสารออก ดูหิวโซเที่ยว...ใช่ไหมไอ้ส้ม” คำสุดท้ายย่นมุมหน้าสวยก้มลงถามไปเจ้าเหมียว คล้ายกับฟังรู้เรื่องมันรีบแหงนหน้าร้องแง้วไล่เบา ๆ เป็นการตอบรับ

เมธัสขมวดคิ้วเป็นปมขณะเดินตามร่างเพรียวเข้าบ้านไป พวกเขาตกลงลดความสัมพันธ์ลงมาคบกันเป็นเพื่อนธรรมดาแล้ว การดูแลเอาใจใส่ก็ดูเหมือนจะลดลงไปตามลำดับความสำคัญ เจนภพไม่ได้ซื้ออาหารเพื่อ หรือรอเขามากินอาหารเย็นด้วย ส่วนเขาก็ซื้อพวกอาหารรถเข็นหน้าปากซอยเช่นลูกชิ้นปิ้งมากินกันตายเอาง่าย ๆ

อดีตแฟนปรายตามองอาหารขยะที่ไม่ควรจะเป็นมือเย็นก็บ่นขึ้นมาตามประสาคนเคยรัก แต่ก็ยังไม่วายแอบหยิบไปสองสามไม้ให้เจ้าเหมียวขจรกินด้วย เจนภพถือแก้วน้ำออกมาจากครัวเห็นภาพที่หนึ่งคนหนึ่งแมวนั่งกับพื้นสามัคคีกินลูกชิ้นพร้อมกันก็หัวเราะอย่างขบขัน

“นึกว่าพ่อลูก...”

สถาปนิกและเหมียวอ้วนต่างชะงักแล้วหันมาสบตากันโดยไม่ได้นัดหมาย เขาย่นหน้า ไอ้แมวฝึกแยกเขี้ยวขู่ออ...เอาเป็นว่าไม่ถูกชะตากันอย่างสิ้นเชิง เจนภพวางแก้วน้ำใบหนึ่งให้เพื่อนพร้อมทั้งทอดตัวลงนั่งแทรกกลางระหว่างหนึ่งคนกับหนึ่งตัว เมธัสเหลือบมองอีกฝ่ายที่เอาริโมตมากดเปิดโทรทัศน์ด้วยความรู้สึกแปลก ๆ ทั้งที่โซฟา ก็อยู่ข้างหลัง แต่กลับเลือกมานั่งเบียดกับเขาที่พื้นไม้

หลังจากที่กินของฟรีจนอ้วนหน้าสำราญแล้วเจ้าเหมียวก็เลียอุ้งเท้าเล็กน้อยก่อนจะเดินนวยนาดสะบัดหางเป็นพวงออกจากบ้านไปอย่างไร้เยื่อใย เสียงรายการโทรทัศน์ดังแว่วอยู่ในบ้านที่มีมนุษย์เพียงสองคน นายสถาปนิกยกแก้วน้ำขึ้นดื่มพลางเริ่มบทสนทนา

“เจนมีอะไรจะบอกเราหรือเปล่า” ก็คืบกันฉับคนรักมาตั้งหลายปี ไอ้อាកการอ้าอึ้ง ๆ แบบนี้เหมือนตอนที่ขอลดสถานะไปเป็นเพื่อนกันกับเขาชัด ๆ

เจนภพเม้มริมฝีปากก่อนจะตัดสินใจเอ่ย “...เดือนหน้าเราว่าจะย้ายออกไปอยู่กับพี่ไต่แล้วนะ”

“อ้อ...” น้ำเสียงของเมธัสคล้ายไม่ยินดียินร้าย เพราะอย่างไรก็ต้องมีวันนี้

พวกเขาเลิกกันมาสามปีแล้ว...เป็นช่วงที่เมธัสเรียนจบพอดี แต่อีกฝ่ายที่จับบัญชีนั้นทำงานในบริษัทได้หนึ่งปีพอดี จะด้วยงานของผู้ช่วยสถาปนิกที่หนักไปทางสารพัดเบี หรือเพราะความสัมพันธ์ที่มันจืดจางลง หากหาความรู้สึกร่วมกันไม่ได้ก็เลิกแล้วก็ต้องแยกทางกันไปอยู่ดี

เรื่องที่เมธัสเป็นเกย์ถึงไม่ได้ปิดบังแต่ก็ไม่ได้เปิดเผยขนาดนั้น มีเพียงเพื่อนสนิทในกลุ่มเรียนและรุ่นพี่รุ่นน้องในสายรหัสเท่านั้นที่รู้พวกนั้นต่างบอกว่าเขาเฉื่อยชาจนถึงด้านชามากเกินไปจึงรักษาความรักเอาไว้ไม่ได้

ที่แรกชายหนุ่มก็ไม่เข้าใจจนโดนเจนภพพูดใส่หน้าวันที่ขอเลิก

ว่า...ถ้านายอยากจะคบแค่เอาไว้บอกปิดคนอื่นว่ามีแฟนแล้ว เราก็กลับไปเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมเถอะ

นี่เขาดูเป็นคนตายด้านขนาดนี้เลยหรือ แต่ก็เอาเถอะ...แค่เรื่องงานตอนนี้เขายังยุ่งแทบจะเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว จะไปมีเวลาให้หนึ่งเพื่อฝันถึงความรักใคร่ในอุดมคติได้ยังไงล่ะ

นายสถาปนิกรีบยิ้มไม่ให้อดีดคนรักที่เริ่มแสดงสีหน้าไม่พอใจที่เขา มีปฏิกริยากับคนที่อยู่ด้วยกันมานานแค่นี้ “...คนที่เจนนพามากินข้าวที่บ้านเมื่อสองอาทิตย์ก่อนนะเธอ”

“อ้อ คนนั้นแหละ ถึงเขาจะไม่หล่อเหมือนเม หนูจะท้วงไปสักหน่อย และก็มีเรื่องที่เข้ากันไม่ได้บ้าง แต่ในสายตาของเขา เราคือที่หนึ่งเสมอ แค่นั้นมันก็ควรค่าที่จะให้รักตอบแล้วละ”

เจนนพไม่ได้ตั้งใจประชดพ่อคนหล่ออดีตเดือนคณะสถาปัตยกรรมที่เคยเพียรตามจีบตั้งแต่อยู่ปีหนึ่งคนนี้ เพราะขนาดเล็กรากันไปแล้ว ก็ยังอยู่บ้านเดียวกัน กินข้าวด้วยกันได้หน้าตาเฉย ฉะนั้นช่วงเวลาที่ผ่านมาพวกเขาจะเคยรักกันจริงหรือไม่ ก็ไม่สลักสำคัญอะไรอีกต่อไปแล้ว

“แต่ในฐานะเพื่อน เราก็ยังเป็นห่วงเมอยู่...กลัวจะจ่ายค่าเช่าคนเดียวไม่ไหว รวมน้ำไฟแล้วก็ตกเดือนละหมื่นกว่าบาทเลยนะ”

ที่จริงตอนตัดสินใจเช่าบ้านไม้เก่า ๆ ที่ตั้งอยู่ในชุมชนใจกลางเมืองหลังนี้ เพราะว่าใกล้ต่อการเดินทางไปมหาวิทยาลัย หลังจากเรียนจบรถไฟฟ้ามอเตอร์สร้างสถานีอยู่ใกล้หน้าปากซอยอีก พวกเขาไม่เห็นแก่มีटरภาพอันยาวนาน แต่เห็นแก่ความสะดวกสบายในการใช้ชีวิตก็เลยทนอยู่ด้วยกันต่อไปมากกว่า

“พูดตรง ๆ มันก็หนักแหละ ถ้าไม่ไหวก็คงจะย้ายไปอยู่ที่อื่นเหมือนกัน เจนไปดีแล้วก็ไม่ต้องห่วงเราหรอก” เมธัสพูดตัดพ้อพลางหันไปนอนฟุบที่เบาะโซฟาด้านหลังทำเป็นโคกเศร้า

นักบัญชีเห็นอดีตคนรักทำเสแสร้งก็ยกมือขึ้นฟาดหลังเข้าให้

หนัก ๆ “...เรารู้ว่าแม่เป็นคนเรื่อยเปื่อยแต่ก็หัดเก็บเงินบ้าง หรือถ้าเก็บไม่ได้ก็หาคนมาดูแลซะ เอาหน้าหล่อ ๆ ไปล่อเสียกระเป๋านักสัคน ก็สบายไปตลอดชาติแล้ว”

“พอเอาตัวรอดไปแล้วก็แข่งให้เราไปขายตัวเลยเหอ ใจร้ายจังวะ” เมธัสแหงนหน้าทำตาปริบ ๆ นำสงสาร แต่ก็ถูกฝ่ามือเล็กตีเข้าให้อีกรอบ

“เรื่องเสียน่ะล้อเล่น แต่เรื่องที่ยากให้มีใครสักคนมาดูแลนะ พูดจริง”

สถาปนิกหนุ่มลุกขึ้นมา นั่งแล้วเกาศีรษะจนผมยุ่งเป็นรังนก “...ไม่ค่อยกับคนมีความรักแล้ว ปล่อยคนงานยุ่งให้แห้งเหี่ยวตายไปเถอะ”

พูดจบเขาก็หยิบจานที่ใส่ลูกชิ้นปิ้งราดน้ำจิ้มไปล้าง เจนภพมองแผ่นหลังของร่างสูงโปร่งที่สวมเสื้อฮาวายสีสดเดินเข้าไปในห้องครัว ด้านหลังแล้วก็ถอนหายใจยาวเหยียด

พูดไปตอนนี้ก็เหมือนสืขอให้ควายฟัง ไว้รอให้เจอคนนั้น...คนที่หลอมละลายโลกของเราทั้งใบจนหัวใจไม่อาจทนเสียดเรียกร้องได้อีกต่อไป นายก็จะรู้เองว่ากรรมมี ‘ความรัก’ นั้น มีความสุขเพียงใด

ภูริเป็นผู้ช่วยสถาปนิกอยู่ที่พราวดีดีไซน์มาเกือบสองปีแล้ว ช่วงนี้บริษัทกำลังรับออกแบบบ้านเดี่ยวให้ลูกค้าโดยอยู่ในการควบคุมของสถาปนิกหลักที่สามารถเซ็นรับรองงานให้ได้ เดื่อก่อนเขาได้รับมอบหมายให้ออกแบบบ้านเดี่ยวสำหรับครอบครัวคุณผู้หญิงรุ่นใหญ่คนหนึ่ง แต่ขั้นภาพสามมิติไปเสนอก็ถูกตักกลับมาสามรอบแล้วจนลูกค้าเรียกร้องให้เปลี่ยนเป็นสถาปนิกคนใหม่แทน โดยมีเวลาทำงานแค่สองสัปดาห์ก่อนวันนัดตัดสินใจครั้งสุดท้ายว่าจะลูกค้าจะแคนเซิลงานหรือไม่

หนุ่มรุ่นน้องจึงมองสถาปนิกรุ่นพี่สลัดกับลูกค้ารุ่นคุณแม่ด้วยความอึ้งงัน วันนี้พี่เมซึ่งเป็นคนรับงานต่อสวมชุดเสื้อคอจีนสีขาวนวล

กับกางเกงสแล็กสีดำดูแปลกตา แต่ที่แปลกที่สุดก็คือเจ้าตัวยอมใส่เสื้อเสยผมยุ่งเหยิงขึ้นไปเปิดใบหน้าเนียนกระจ่างหล่อเหลา

คุณประนอมมองภาพสามมิติในคอมพิวเตอร์ที่สถาปนิกคนใหม่นำมาฟรีเซนต์ให้ดูอย่างตื่นตาตื่นใจ นางชี้ไปที่ประตูบ้านแล้วถามขึ้น “ประตูทางเข้าไม่ดูเล็กไปหรือ บ้านที่มีคนอยู่ตั้งสิบคน ไหนจะหมาแมวอีก”

เมธัสเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มพิมพิ์ใจพร้อมกับตอบคำถามด้วยท่าที่มามั่นอย่างมืออาชีพ “ถ้าประตูใหญ่จนเห็นเด่นชัดเกินไปจะทำให้คนในบ้านมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันนะครับ”

เขาคlickคีย์บอร์ดเพื่อให้ดูอีกภาพ “...คุณพีคูนี่นะครับ ผมได้เลื่อนบันไดขึ้นชั้นสองให้เฉียงไปทางขวาและไม่ตรงกับประตูทางออกหลังบ้าน วิธีนี้จะทำให้เงินทองไม่รั่วไหล หน้าที่การงานของคนในบ้านจะมีแต่ก้าวหน้า”

“แหม...คุณเมธัสใจที่จริง ๆ” คุณประนอมหัวเราะคิกคักก่อนจะให้อีกฝ่ายช่วยเปิดให้ดูส่วนที่เป็นพื้นที่โดยรวม “...แต่พี่ไม่ชอบที่สนามหญ้าหน้าบ้านเล็กกว่าหลังบ้านเลยนะ มันทำให้บ้านดูเหมือนสร้างบนที่เล็กนิดเดียวทั้งที่มันมีตั้งไร่หนึ่ง”

“นี่คือที่เด็ดเลยนะครับ” เมธัสยึดตัวนั่งหลังตรงดูภูมิฐานพร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นน่าเชื่อถือ

“...ตามหลักฮวงจุ้ย นี่คือบ้านรูปน้ำเต้า ด้านหน้าต้องมีปากขวดที่แคบ ส่วนกันต่องใหญ่อ้วน เพื่อที่จะเก็บกักทรัพย์สินให้อยู่กับตัวเจ้าของได้ ส่วนหญ้าด้านหลังให้คุณที่ทำหลังคาไม้เลื้อยปกคลุมไว้อีกชั้นรับรองว่าทั้งชาติเงินทองก็ไม่รั่วไหล แล้วที่สำคัญอีกอย่างผมออกแบบเสาทั้งหมดในบ้านนับได้แปดเป็นเลขมงคล ถ้าบ้านหลังนี้สร้างสำเร็จแล้วได้อยู่อาศัย คุณพีจะมีแต่เฮง เฮง เฮง อย่างแน่นอน!”

ดวงตาถูกคำรุ่นแม่เป็นประกายแวววาวเต็มไปด้วยความนับถือ คุณประนอมไม่พูดพรั่ำทำเพลงตบโต๊ะตกลงใจทันที

“พี่รับค่ะ! คุณเมเอาไปทำต่อได้เลย”

ภริผู้ช่วยหนุ่มอ้าปากค้าง...อะไรจะสำเร็จรวดเร็วขนาดนี้ นึกถึงตอนที่ถูกคุณลูกค้าไล่บี้ถามนั่นถามนี่ แก้นั่นแก้นี่มายาวนานกว่าเดือน ความภาคภูมิใจก็เหมือนถูกตีแตกอย่างน่าหดหู่ เขาลุกขึ้น ยกมือไหว้เพื่อส่งคุณประนอมกลับไปจากคาเฟ่ที่นัดเจอ ก่อนจะเอ่ยขอคำแนะนำจากรุ่นพี่

“พี่เมเก่งจัง พี่เซนตร์รอบเดียวก็ไ้งานแล้ว มีเคล็ดลับอะไรบอกกันหน่อยดีพี่”

เมธัสละมือจากประตูกระจกที่เปิดส่งลูกค้าแล้วหันกลับมาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ท่าทีกระตือรือร้นสดใสสว่างจ้าเมื่อครู่เปลี่ยนโฉมดเป็นเฉื่อยชามืดมนโดยพลัน

“กว่ามันไม่ได้อยู่ที่งาน แต่อยู่ที่การนำเสนอต่างหาก” เขาเดินกลับมาเก็บของที่โต๊ะเพื่อเตรียมกลับ “...กูแค่ปรับแบบจากงานมึงนิดเดียวเอง แต่ดูตัวกูสิ ต้องเล่นใหญ่เอากการแสดงความานนี้”

ภริมองร่างสูงโปร่งตั้งแต่หัวจดเท้าอีกครั้งบวกกับท่าทางคำพูดการนำเสนอทั้งหมดก็เหมือนจะถึงบางอ้อขึ้นมา

“ผมก็ว่าวันนี้พี่แต่งตัวแปลก ๆ ซอปกล...ที่แท้ก็เหมือนพวกหมอดูซินแสตามชองยูทิวบ์นี่เอง ว่าแต่พี่รู้ได้ไงวะว่าคุณป้าเขามาทางนี้”

“กูได้ยินมึงบ่นตอนแก้งานว่า ‘พ่อมึงสิ หน้าบ้านหันทิศใต้แต่จะเปลี่ยนเป็นทิศเหนือ จะให้เจาะกำแพงข้างบ้านเป็นทางเข้าหรือไง’ ก็เลยคิดว่าลูกค้าน่าจะบ้าพวกฮวงจุ้ย”

ผู้ช่วยสถาปนิกยิ้มเจื่อนที่เจอรุ่นพี่เก็บรายละเอียดชะงิบกระทั้งคำหยาบ เขายกมือขึ้นลูบหลังคอแล้วกล่าว “...ผมคงต้องเรียนรู้อีกเยอะ”

“เรียนไปเรื่อย ๆ เรื่องพวกนี้กูก็เรียนมาจากรุ่นพี่เหมือนกัน โดยเฉพาะพี่บัว ถ้าได้ออกไปเป็นแม่ทัพพี่เซนตร์กับลูกค้า ร้อยทั้งร้อยต้อง

“ได้งาน” พุดจบเขาก็หัวกระเป่าเป่าใส่คอมพิวเตอร์พกพาขึ้นหลังพาดงก้มมองนาฬิกาข้อมือ “...สี่โมงครึ่งแล้ว มึงกลับบ้านไปเลยก็ได้ แต่กูต้องกลับไปเอามอเตอร์ไซค์ที่ออฟฟิศก่อน”

“ผมนั่งรถไฟฟ้ากลับเลยแล้วกันครับ พี่เมชอบคุณมากสำหรับวันนี้ ผมไปก่อนละ” ภูริขอตัวลากับรุ่นพี่ เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือของเมธัสดังขึ้นพอดี

สถาปนิกหนุ่มยกมือเป็นเชิงให้รุ่นน้องกลับบ้านดี ๆ ส่วนตัวเขาก็กดรับสาย “...ครับพี่บัว ผมเพิ่งเสร็จงานกับลูกค้าพอดี”

“แล้วซินแสเมธัสได้งานหรือเปล่า” เสียงทุ้มนุ่มจากอีกฝั่งแซวกลับมา

เมธัสหัวเราะอย่างภูมิไจก่อนจะสัพยอกกลับ “...แน่นอน ก็ได้ อาจารย์ซินแสบัวสั่งสอนเอาไว้ จะพลาดได้ไง”

“งั้นซินแสบัวจะพาลูกศิษย์ไปเลี้ยงข้าวสักหน่อย ตอนนี้อยู่ไหนแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่บัว ผมต้องกลับไปเอามอเตอร์ไซค์ที่ออฟฟิศอีก”

“ไม่ต้องเกรงใจ วันนี้นักมีราชมร้อมคนขับทั้งวัน เดี่ยวให้แวะไปส่งมึงที่ออฟฟิศหลังกินข้าวกันเสร็จได้”

ในเมื่อรุ่นพี่พูดอย่างนั้นและเขาก็อยากกินฟรี จึงรีบตอบรับโดยที่ไม่ทันรู้เลยว่ากำลังจะตกหลุมที่อีกฝ่ายวางไว้ เมธัสออกมายืนรอข้างถนนตามที่นัด จากนั้นไม่เกินสิบห้านาทีรถสีดำสัญชาติยุโรปก็มาจอดเทียบเบื่องหน้า นายสถาปนิกยืนอึ้งอยู่นานกระทั่งกระจกฝั่งผู้โดยสารเปิดออก

“มัวทำอะไรอยู่ รีบขึ้นมาเร็ว เดี่ยวรถข้างหลังดำหกรอก”

เมธัสรีบหลบหลับตาเปิดประตูด้านหลังเข้าไปนั่งตามที่พี่บัวสั่ง แต่แล้วเขาก็ต้องนั่งค้างไปเมื่อเห็นดอกกลีบลีสีขาวห่อด้วยกระดาษสีฟ้าช่อใหญ่วางเด่นเป็นสง่าอยู่บนเบาะด้านข้างตน...นี่เขาก้าวขาเข้ามาในโลกรักกลับ ๆ ของรุ่นพี่กับเพื่อนชายอยู่หรือเปลวละ

ผู้โดยสารที่ขึ้นมาใหม่เหลือบขึ้นมองกระจกส่องหลังก็เห็นดวงตามกริบของคนที่จ้องมาพอดีก็ให้กระอักกระอ่วนจึงต้องเสหลบไป

โกเมศเอี้ยวตัวหันหลังกลับมาคุยกับรุ่นน้องแบบไม่รู้เรื่องรู้อาว
“...เหนื่อยไหมมีง โทษทีนะที่จู่ ๆ ก็ผลัดงานมาให้กะทันหันทั้งที่มีงเพิ่งจบโปรเจกต์ใหญ่ของเมอคิวรี่แท้ ๆ”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ช่วยน้อง เมื่อก่อนพี่ยังเอางานผมไปท้อ้อปต่อบ่อย ๆ เลย”

“วันนี้คุณชายจะพาคุณไปกินข้าวพอดีเลยขอให้พวงมีงไปเลี้ยงด้วย” รุ่นพี่สถาปนิกจิกยิ้มหวานก่อนจะเสหลบไปเห็นสารทิจำเป็นกลอกตาขึ้นด้านบน ก็ทำหน้าไม่พอใจ

“ทำไม แค่นี้มีงเลี้ยงน้องกูไม่ได้หรือ ทีเมื่อก่อน...”

“ได้ มีงอยากกินร้านไหนก็ว่ามาเลย” จันทฤทธิ์รีบเบรกเพื่อนสนิทที่อ้าปากเตรียมจะแฉ...เตรียมจะบ่นยาวเหยียดเป็นมนุษย์ลุงเมื่อถูกตามใจโกเมศก็กลับมามีอารมณ์ดีขึ้นฉับพลัน “งั้นไปกินอาหารญี่ปุ่นร้านเดิมนะ”

“อือ”

แทบไม่ต้องบอกว่าร้านไหนอีกฝ่ายก็รับคำแล้ว...ต้องรู้จักกันขนาดไหนวะ กลิ่นดอกไม้หอมหวานที่ลอยอบอวลอยู่ในบรรยากาศหวานชื่นของเราสองทำเอาเมธัสยั้งนั่งตัวลีบคล้ายเป็นอากาศธาตุอยู่ในรถ เขาก็มั่นหน้าลงอย่างปลงตก รู้จึ้นไม่น่าเห็นแก่ของฟรีเลย แต่พี่บัวก็ประหลาด ถ้าอยากจะไปจู้จี้กับแฟนทำไมต้องลากคนอื่นไปเป็นก้างด้วยกันนะ

ร้านอาหารญี่ปุ่นที่ประจำของโกเมศตั้งอยู่อีกฟากฝั่งเมืองซึ่งต้องฝ่าการจราจรคับคั่งเป็นทางยาว กว่าพวกเขาจะไปถึงก็ปาเข้าไปเกือบหกโมงเย็นแล้ว อาศัยความเป็นลูกคาวีไอพีพนักงานก็จัดการหาที่นั่งวิวดีที่สุตริมสวนหย่อมสไตล์เซน ที่มีกรวางแนวหินผสมผสานกับ

‘ไม่ใฝ่แสดงความเรียบง่ายแฝงปรัชญาเอาไว้’

เมธัสนั่งอยู่คนละฝั่งกับคนที่อายุมากกว่าทั้งสอง เขาเปิดเมนูที่วางอยู่บนโต๊ะ เห็นราคาแต่ละอย่างแล้วก็แทบกินไม่ลง ดวงตาเรียวยลอบมองพิจารณาที่บัวกับคุณจันทร์ ทั้งการแต่งตัว ทั้งลักษณะท่าทางสว่างามเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ดุยงังก็เหมาะสมกันทุกประการ เพราะถ้าเปลี่ยนคนใดคนหนึ่งเป็นเขา ถ้าไม่เหมือนมีเสียเลี้ยงก็คงเป็นคนใช้กับเจ้านายเป็นแน่

สถาปนิกรุ่นน้องตัดสินใจปิดเมนูแล้วเอ่ย “...พี่สั่งเผื่อได้เลย ผมกินอะไรก็ได้”

เมื่อตกลงดังนั้นโกเมศก็สั่งแบบไม่เกรงใจกระเป๋าเงินคนข้าง ๆ ว่าจะฉีกหรือไม่ จากนั้นไม่นานอาหารก็ทยอยมาเสิร์ฟจนเต็มโต๊ะ ระหว่างนั้นเมธัสไม่พูดอะไรสักคำ ก้มหน้าก้มตากินราวกับหิวโหยเสียเต็มประดา ส่วนคู่รักฟ้าประทานก็กินไปคุยกันไปเรื่อยเปื่อยทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว

โกเมศเริ่มรับรู้ถึงความผิดปกติของรุ่นน้องจึงเอ่ยทักขึ้น “...ไฉ่เมเป็นอะไร ทำไมวันนี้เจียบจังวะ”

คนถูกถามยังไม่ทันอ้าปากพูดแก้ตัว น้ำเสียงทุ้มต่ำของบุคคลที่สามก็พูดแทรกขึ้นเสียก่อน

“ปกติเขาพูดมากหรือ”

“ไม่มาก แต่ก็ไม่ใช่คนเจียบ มึงต้องเห็นตอนไฉ่เมเถียงกับวิศวะกูแทบจะเอาน้ำร้อนมาสาดให้เลิกกัดกัน” โกเมศยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวที่เรียงตัวสวย ส่งสายตาพราวระยับให้เพื่อนสนิท “...สงสัยน้องกูจะเกร็งเพราะมึงมากกว่า”

“ครับ ผมเกรงใจคุณจันทร์ที่ต้องมาเลี้ยงของแพง ๆ แบบนี้” เมธัสตอบเรียบ ๆ พลางยกถ้วยชาเขี้ยวร้อนขึ้นดื่ม แต่แล้วเขาก็แทบจะสำลัคน้ำร้อนลวกคอเมื่อได้ยินอีกฝ่ายกล่าวต่อมา

“เกรงใจอะไร ที่จริงเราก็ตสนิทกันขึ้นมากอีกนิดแล้วไม่ใช่หรือ”

โกเมศทำเป็นเบิกตาโต หูผึ่งขึ้นมาทันใด “...พวกมึงไม่เคยคุยกันด้วยซ้ำ หรือว่าแอบไปมีความสัมพันธ์อะไรลับหลังกูวะ”

“ไม่...ไม่มีอะไรเลย! คุณจันทร์ชื่นชมการออกแบบโบพรเจกต์ศูนย์อาหารรอบที่แล้วมากก็เลยเอาขนมมาให้วันนั้นเฉยๆ” เมธธีรีบโบกไม้โบกมือปฏิเสธเพราะกลัวรุ่นพี่จะหึงขึ้นมา เขาหันไปทางคุณชาย อุกกาบาตที่เริ่มจุดประเด็นนี้ขึ้นมาพร้อมกับถั่งตาอย่างดุเดือด

จันทร์ฤทธิ์เห็นลูกตาแวววาวของคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามก็เหยียดยิ้มหวานกวนอารมณ์ “ใช่ กูชื่นชมผลงานรุ่นน้องมึงมาก ถึงกับต้องเอาของมาให้เลยทีเดียวนะ”

หัวหน้าสถาปนิกพยักหน้าหงิก ๆ รู้สึกภูมิใจในตัวหลานรหัสเป็นอย่างมาก แต่แล้วโทรศัพท์ของเขาก็กังขัง เป็นสายจากพี่โก้เจ้าของบริษัทพราวด์ดีไซน์ซึ่งตอนนี้ไปปฏิบัติงานอยู่ที่สิงคโปร์นั่นเอง คล้อยหลังพอดอกบัวขาวที่เป็นดังความสงบเยือกเย็น บรรยากาศในโต๊ะอาหารก็เปลี่ยนเป็นร้อนระอุทันที

“คุณอย่าพูดอะไรที่ไปสะกิดใจพี่บัวได้ไหม เขาไม่ได้โงะนะ ที่ถามย้ำแบบนี้ต้องสงสัยอะไรแล้วแน่ๆ” เมธธีเปิดฉากใส่ก่อนแบบไม่เหลือความเกรงใจ

คิ้วหนาได้รูปของคุณชายขมวดมุ่นอย่างไม่เข้าใจ “กับแค่เรื่องเมมาแล้วเรื้อน...หมายถึงคุณเมมาแล้วอ้วกใส่ผม ถ้าบัวรู้แล้วจะเป็นไรไปคุณนั่นแหละยิ่งทำปิดบังแบบนี้ก็ยิ่งดูมีพิธี”

ก็เขาไม่อยากจะถูกกล่าวหาว่าเป็นมือที่สาม! ถึงเมธธีกับปุรหัตคนนี้จะไม่เคยพูดกันเรื่องรสนิยมส่วนตัวกันจริง ๆ จัง ๆ แต่แค่มองตา... ผีก็เห็นผีด้วยกันวันยังค่ำ

ทีแรกเขาแค่ขี้เกียจถูกเรียกไปเทศนายาวเหยียด แต่ตอนนี้เริ่มกลัวจะถูกคนขี้หึงหาว่าไปอ่อยผู้ชายชาวบ้านมากกว่าแล้ว

“...เหตุผลนี้คุณก็รู้อยู่แก่ใจ เอาเป็นว่าอยู่ห่างๆ กับผมหน่อยแล้วกัน”

จันทฤทธิ์มองหน้ารุ่นน้องเพื่อสนิทที่วันนี้ดูจะหล่อเหลาหมดจดเป็นพิเศษจากการหวีผมและเสื้อผ้าที่ใส่ ก่อนจะค่อย ๆ กอดอกแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ แผลว์ตีเม็ดต้นแบบผู้มีอำนาจเหนือกว่าอย่างเต็มที่

“ถ้าอยากอยู่ห่างจากผมนัก ก็ใช้หนี้มาเสียทีสิ ผ่านไปสองอาทิตย์แล้วได้เริ่มอะไรบ้างหรือยัง”

“ยังเลยครับ ช่วงนี้ผมยุ่งมาก” เมธัสเอ่ยชมุขมิบเสียงเบา พลังก้มลงหลบสายตาคมกริบ

คุณชายแสร้งทำเป็นถอนหายใจเหนื่อยหน่าย “...ที่พูดว่าอยากอยู่ห่างผม โทกให้ใหม่ เพราะคนที่อยากเจอผมบ่อย ๆ ก็ใช้วิธีนี้ เหมือนกับคุณนั่นแหละ”

คล้ายได้ยินเสียงระเบิด สติล้มปฏิกิริยาแตกกระจุย! เมธัสบีบถ้วยชาร้อนที่เริ่มเย็นในมือแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน เขาพยายามท่องนะโมร้อยจบในใจ ก่อนที่จะกัดฟันเค้นตอบกลับไปอ้าคนหลงตัวเองตรงหน้า

“ผม...ผมจะรีบทำเดี๋ยวนี้เลย คุณจะได้เลิกเข้าใจผิดสักที!”

จันทฤทธิ์หรีดวงตาพร้อมกับหยักยิ้มที่มุมปาก “...คุณเมเคยเลี้ยงแมวหรือเปล่า”

“ไม่เคย แต่ช่วงนี้ชอบมีแมวบ้านอื่นแวะมาเยี่ยมบ่อย ๆ”

ใบหน้าของคุณชายยังคงนิ่งเรียบ ไม่นำพาคำพูดยืยวนของอีกฝ่ายแต่อย่างไร “งั้นคุณก็รู้ว่า สัตว์เลี้ยงไม่ใช่คน ถ้าคิดจะออกแบบง่าย ๆ โดยใช้แค่โปรแกรมบ้านสำเร็จรูป ถ้ามันไม่สามารถใช้ได้จริงและตอบโจทย์แมวผู้อยู่อาศัย บอกเลยว่าชาตินี้คุณคงไม่มีวันหนีผมพ้นหรอก”

ทำไม่จู่ ๆ บ้านแมวตัวหนึ่งถึงกลายเป็นเรื่องซีเรียสจริงจังระดับนี้ไปได้วะ แม้จะรู้สึกว่ามีอะไรแปลก ๆ ไปอยู่บ้าง แต่เขามีทางเลือกที่ไหนกันล่ะ ศักดิ์ศรีสถาปนิกมันค้ำคอ จะบ้านหมาบ้านแมวยังไงก็

ต้องทำออกมาให้ดีที่สุดอยู่ดี

“รู้แล้ว เอ่อ...ทราบแล้วครับ” เมธัสรับคำอุบอุบ ภาวนาให้รุ่นที่กลับมาสักที แต่ผ่านไปหลายนาทีแล้วตนก็ยังต้องนั่งกับคุณชาย อุกกาบาตตามลำพังอยู่ดี

ทั้งคู่ใช้ตะเกียบคีบซาซิมิที่เหลืออยู่บนจานมากินกันต่อ บนโต๊ะอาหารที่ไม่มีแม้แต่เสียงสนทนาช่างดูอึดอัดจนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ปลายตะเกียบปะทะกันที่ข้าวหน้าปลาดิบชิ้นสุดท้าย สถาปนิกหนุ่มสบตากับคุณชายจันทร์แวนหนึ่งก่อนจะชักอาวุธประจำตัวกลับแล้วทำเป็นเมินเฉย ยกถ้วยซาซิมิแทน

จันทร์ทรมองเรียวกปากคว่ำบั้งติงของหนุ่มหน้าใสก็นึกอยากจะวาดหนดตรงแก้มให้ข้างละสามเส้น แววดตาของเขาเป็นประกายเบาบางขณะที่ใช้ตะเกียบในมือคีบข้าวปั้นไปวางบนจานเล็ก ๆ ส่วนตัวของรุ่นน้องเพื่อนสนิท

เจ้าของบริษัทพัฒนาที่ดินอมยิ้มช้าเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่ตาคืนตกลใจ...เหมือนแมวพองขน “...คุณกินเถอะ เพราะยังไงผมก็มาร้านนี้กับบัวบ่อย ๆ อยู่แล้ว”

เมธัสนั่งตัวแข็งที่อดด้วยไม่รู้จะทำอย่างไรดี จะไม่กินก็ดูจะตั้งตนเป็นศัตรูอย่างโจ่งแจ้งเกินไป แต่ถ้ากิน...เขาสอดส่ายสายตาไปทั่ว เพราะกลัวพี่บัวจะเข้ามาในจังหวะนรก ก่อนจะตัดสินใจส่งซาซิมิเจ้าปัญหาเข้าปากไปอย่างรวดเร็วเพื่อทำลายหลักฐาน

แต่หารู้ไม่ว่าคนที่ขอตัวออกไปรับสายนั้นกำลังยื่นกอดอกอยู่ตรงขอบประตูและแอบมองท่าทางของทั้งคู่บนโต๊ะอาหารมาสักพักแล้ว ใบหน้าของโกเมศนั้นเรียบสนิท ไม่ยินดียินร้าย จึงไม่รู้ว่าเจ้าตัวกำลังคิดสิ่งใดอยู่ เขารอจนรุ่นน้องกลืนข้าวลงท้องไปแล้วจึงปรับสีหน้าให้ยิ้มแย้มเป็นมิตรเหมือนเคยก่อนจะก้าวเดินเข้าไปหา

กว่าพวกเขาจะกลับจากร้านอาหารก็ปาเข้าไปเกือบสามทุ่มแล้ว เมธัสจึงไม่คิดจะวกกลับไปที่ออฟฟิศเพื่อเอามอเตอร์ไซด์ที่จอดทิ้งไว้

อีก แต่พอจะหาทางกลับบ้านเองจากตรงนี้พี่บัวก็ไม่ยอม บอกว่าให้คุณชายไปส่งดีกว่าเพราะตึกแล้ว

หลังจากที่ถึงคอนโดรู่นี่ เขาก็ชะโงกหน้าจากเบาะด้านหลังไปบอกคนขับ

“เดี๋ยวผมนั่งแท็กซี่จากตรงนี้กลับบ้านเอง คุณกลับไปได้เลย”

สารตีจำเป็นเอี้ยวใบหน้าหล่อคมกลับมาแล้วถาม “...บ้านคุณอยู่ตรงไหน”

“XXX”

จันทฤทธิ์หนึ่งไปเล็กน้อยก่อนจะกล่าว “ทางผ่านอยู่แล้ว ไม่ต้องเกรงใจ...แต่ช่วยย້ายมานั่งข้างหน้าด้วย ผมไม่ใช่คนขับรถของคุณ”

แล้วใครอยากให้เป็นช่างหน้าด้วย! เมธิสแทบอยากจะเปิดประตูรถแล้ววิ่งหนีให้รู้แล้วรู้รอด แต่เพราะอีกฝ่ายอาจจะเป็นคนรักของรุ่นพี่จึงยังต้องรักษาไมตรีเอาไว้ก่อน เขาก้าวลงรถแล้วกระแทกกันลงบนเบาะข้างคนขับอย่างเสียไม่ได้

คุณชายเจ้าสำอางทำแค่เหลือบมองนายสถาปนิกคาดเข็มขัดนิรภัยเสร็จแล้วก็เหยียบคันเร่งพารถเคลื่อนตัวไปเจียบ ๆ

เนื่องจากการจราจรที่เริ่มเบาบางลงทำให้ใช้เวลาไม่นานก็มาถึงเส้นทางของจุดหมายปลายทางแล้ว เมธิสที่ทำเป็นเล่นโทรศัพท์เงยขึ้นมาบอกทางเป็นระยะ กระทั่งรถคันหรูเลี้ยวเข้าไปในซอยขนาดใหญ่ที่มีซอยเล็กซอยน้อยแยกย่อยอยู่ในนั้นอีก

“คุณจอดตรงนี้แหละ ซอยเข้าบ้านผมมันเล็กเดี๋ยวสิข้าง เอ้ยรถแพง ๆ จะไปครูดกำแพงเอา”

จันทฤทธิ์มองตามร่างสูงโปร่งที่ปิดประตูรถแล้วเดินเข้าไปในซอยเล็ก ๆ เบื้องหน้า จากนั้นเขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมากดไปที่แอปพลิเคชันหนึ่ง บนหน้าจอนั้นปรากฏภาพแผนที่และเส้นขีดเป็นเส้นทางกระจัดกระจายไปทั่ว

คิวหนาได้รูปขมวดเข้า...คล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

วันหยุดสุดสัปดาห์เวียนมาบรรจบอีกครั้ง นายสถาปนิกนอน
ซีเกียจอยู่บนเตียงจนถึงบ่ายแก่ๆ เพราะไม่มีเพื่อนร่วมบ้านคอยมา
เรียกมาปั่นเรื่องการใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยอีกแล้ว เจนภพกับแฟนใหม่
ทยอยขนของย้ายออกจากบ้านเช่าแห่งนี้ไปจนหมดเมื่อหลายวันก่อน
แล้ว ตัวเขาเองก็ยุ่งๆ กลับตึกแทบทุกวัน สุดท้ายก็ได้แต่โทรศัพท์เอ่ย
ล่ำลากันเท่านั้น

ร่างสูงโปร่งที่ผ่านการล้างหน้าแปรงฟัน อาบน้ำอาบท่ามาแล้ว
สวมเสื้อยืดกับกางเกงวอร์มเดินลงบันไดมาอย่างเชื่องช้า ดวงตาเรียวก
กวาดมองข้าวของเครื่องใช้ที่หายไปเกินกว่าครึ่งด้วยความรู้สึกอึดใจ
แปลกๆ ทั้งที่ปกติเขากับเจนภพก็ใช้จะเจอน้ำกันบ่อย แต่ทุกครั้ง
ที่เขากลับมาก็ยังรู้สึกว่าไม่มีใครสักคนอาศัยอยู่ในบ้านด้วยกัน

...แต่ตอนนี้ 'ไม่มี' ก็แปลว่า ไม่มีใครอีกแล้วจริงๆ

เมธัสถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนจะเปิดตู้เย็นที่ไม่มีอาหารอะไร
อยู่ในนั้นนอกจากน้ำเปล่า น้ำอัดลม และเบียร์สองสามกระป๋อง เขา
หยิบกระป๋องน้ำออกมาเทใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่มกลั้วท้องที่ว่างเปล่า
พลันคิดได้ว่าต้องออกไปหาซื้ออะไรมากินแล้ว

สถาปนิกหนุ่มเลือกจะเอาจักรยานแม่บ้านของอดีตเพื่อนร่วม
บ้านที่ทิ้งไว้ให้ปั่นออกไปตลาดหน้าปากซอย เขาเลือกจะสั่งข้าวผัดที่
ร้านอาหารตามสั่งก่อนจะเดินไปซื้อของกินเล่นเช่นพวกลูกชิ้นทอดและ
ไส้กรอกอีสาน เมธัสถือถุงก๊อบแก็บมาเต็มมือ แต่เมื่อผ่านร้านขายข้าว
แกงก็ยังอุดสำหรับแวะซื้อแกงถุงหลายชนิดมาแช่ไว้ในตู้เย็นเพื่อเอาไว้อุ่น
กินวันข้างหน้าอีก

ตอนนี้ตะกร้าหน้ารถเต็มไปด้วยอาหารกันตายเบียดกันแน่น
เมธัสถือจักรยานลัดเลี้ยวไปตามซอกซอยเล็กใหญ่ที่เชื่อมต่อกัน
หมดกระทั่งสัมผัสถึงความผิดปกติบางอย่างได้ เขารู้สึกว่ามีรถยนต์
ราคาแพงระยับสีดำคันหนึ่งขับตามอยู่ห่างๆ มาตลอด แม้แต่ซอก
คับแคบที่ไม่น่าจะมีบ้านคนรวยอยู่มันก็ยังลุยตะบึงเข้ามาด้วย

ชายหนุ่มหรีตาขณะครุ่นคิดพลันหักเลี้ยวไปอีกทางแทนที่จะตรงกลับบ้าน เขาเลาะไปตามรั้วสวนสาธารณะก่อนจะพุ่งตรงเข้าไปจอดจักรยานในพื้นที่ด้านในอย่างรีบเร่ง สถาปนิกหนุ่มรีบวิ่งไปหลบตรงเสาหินขนาดใหญ่ตรงศาลาที่นั่งพักที่อยู่ไม่ห่างนักเพื่อฝ้าดูสถานการณ์

รถยนต์สีดำคันนั้นเคลื่อนตัวตามเข้ามาดังที่คิดจริงๆ ก่อนที่จะจอดนิ่งตามด้วยคนด้านในที่เปิดประตูรถออกมา ชายฉกรรจ์สามสี่คนนั้นสวมชุดสูทสีเข้มเหมือนกันราวกับหลุดออกมาจากหนังบอดี้การ์ดเจ้าพ่อ พวกเขากวาดตามองซ้ายขวาแล้วส่งสัญญาณมือเป็นการบอกให้กระจายตัวกันไปอย่างมืออาชีพ

เมธัสหันหลังให้เสาตัวลึบ ทว่าสีหน้ากลับเต็มไปด้วยความหงุดหงิดมากกว่าจะหวาดกลัว...เขาซ่อนตัวอยู่ตรงนี้ได้ไม่นานก็ต้องรีบหาทางย้ายตัวเพราะชายใส่สูทสองคนกำลังเดินเข้ามาใกล้ ร่างสูงโปร่งก้มลงแล้วหมุนตัววิ่งหลบไปอีกฝั่ง แต่ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นมีเรดาร์ติดตามความเคลื่อนไหวหรือไปถึงได้มาทางเดียวกันอีกแล้ว

พอเห็นห้องน้ำสาธารณะที่ทำจากปูนดูแข็งแรง เขาก็ทำท่าจะพุ่งเข้าไปหาที่หลบภัย...แต่ถ้ามันใช้กำลังถีบประตูค้นหาทุกห้องเลยเล่า สถานที่ปิดไม่มีทางออกแบบนี้ก็จะกลายเป็นกรงขังเสียเองนะ

ขณะที่เมธัสหยุดเท้าลังเลอยู่หน้าห้องน้ำชั่วคราวนั้นก็เดินหักเลี้ยวมาพอดี ชั่ววินาทีที่จะมองเห็นกันนั้น เขาก็กระโจนเข้าไปหลบอยู่หลังพุ่มไม้ตัดแต่งได้ต้นไม้ใหญ่ทันที

ชายสองคนในสูทสีเข้มหยุดยืนอยู่หน้าห้องน้ำสาธารณะก่อนที่คนหนึ่งจะเดินเข้าไป ส่วนอีกคนก็รับหน้าที่สำรวจบริเวณนี้แทน เสียงเหยียบใบไม้แห้งดังแว่วเข้ามาใกล้เรื่อยๆ ทำเอาคนทิ้งอตัวหลบซ่อนอยู่เหงื่อตกด้วยความวิตกกังวล

หรือเขาควรจะไปเผชิญหน้าเสียให้รู้แล้วรูดจะได้ไม่ต้องมาเล่นซ่อนแอบไร้สาระอยู่แบบนี้

ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้ามาจะถึงพุ่มไม้แล้ว...เมธัสแม้มีริมฝีปากแน่น

ลึงเลใจอย่างหนัก แต่ก่อนจะตัดสินใจลุกขึ้นไปซื้อเป็นชู้ตาย ก็ก่อนอะไรสักอย่างก็กระโจนพลิวลงมาจกกิ่งไม้ด้านบน ลงมายืนสี่ขาอย่างสวยงามขวางหน้าชายฉกรรจ์คนนั้นเอาไว้

แมวตัวหนึ่งที่รูปร่างดูเหมือนจะใหญ่กว่าแมวทั่วไปสักหน่อยยืนจังก้าใช้ดวงตาสีเขียวกระจ่างแวววาวจ้องไปที่บุคคลเบื้องหน้ามันเงยฝ้ายมนุษย์เห็นเจ้าเหมียวยักษ์งอขาหน้าโน้มหัวลงพร้อมกับกวัดแกว่งหางนุ่มฟูไปมาเป็นสัญญาณพร้อมรบก็ซึกเท้ากลับแล้วเปลี่ยนเป็นล่าถอยออกไป

กอดปรกกับชายที่เข้าไปค้นหาในห้องน้ำคว้าน้ำเหลวออกมาพอดี พวกเขาจึงรีบสาวเท้าไปดูบริเวณอื่นต่อไป

สถาปนิกหนุ่มที่หลบอยู่หลังแมว...หลังพุ่มไม้ค่อยๆ คลานตัวออกมาจากที่กำบัง เขามองไปที่ฮีโรตัวขนผู้ช่วยชีวิตด้วยดวงตาเป็นประกายแห่งความตื่นตัน

...คำลูกชิ้นที่ให้ไปไม่เสียเปล่าแล้ว!

“ไอ้ส้มที่รัก...!” เมธัสไผ่เข้าไปหมายจะกอดแสดงความรัก แต่เจ้าเหมียวกลับกระโจนหนีอย่างรังเกียจทำให้เขาล้มลุกไปกับพื้น แต่ชายหนุ่มอารมณ์ดีเกินกว่าจะโมโห เขามองข้ามมองขวาเห็นว่าปลอดภัยชั่วคราวแล้วจึงรีบวิ่งกลับไปยังเส้นทางเดิมเพื่อไปยังที่จอดจักรยาน

แมวส้มที่ปราดเปรียวผิวดขนาดตัวยัดขาหน้าตะปบขาของคนที่คร่อมจักรยานเอาไว้ก่อนจะจิกเล็บป็นขึ้นไปตามเสียวขา

“เฮ้ยๆ เตี้ยวตกๆ” เมธัสร้องอย่างตกใจลั่นใช้มือหนึ่งซ่อนใต้อกของมันมากอดไว้แนบอกแล้วรีบตีพาหนะสองล้อ บังคับแฮนด์จับด้วยมือข้างเดียวออกจากสวนสาธารณะไปอย่างทุลักทุเล

เมื่อกลับมาถึงบ้านเขาก็รีบล็อกประตูรั้วบ้านให้แน่นหนา จากนั้นก็ถือถุงกับข้าวและกระเตงไอ้เหมียวตัวหนักเข้าไปในตัวบ้าน นายสถาปนิกวางของทุกอย่างพลางล้มแผ่นโซฟาอย่างหมดแรง ครั้นสงบ

สติอารมณ์ได้แล้วเขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่พลันลุกขึ้นนั่ง

ดวงตาเรียวเหลือบไปเห็นไอ้ส้มที่หมอบเฝ้าลูกขึ้นในถุงบนโต๊ะ รับแขกก็ให้หัวเราะออกมาแผ่วเบา เมธัสลุกขึ้นมาจัดการจ่ายค่าตอบแทนให้ผู้มีพระคุณสี่ขา เขานำลูกขึ้นทอดใส่จานแล้วประเคนให้ เจ้าเหมียวเสี้ยเต็มจาน ขณะที่มองดูมันกินอย่างเอร็ดอร่อยจู้จี้ เขาก็รู้สึกเอ็นดูหน้าตาเย่อหยิ่ง อ้วนกลมนี้ขึ้นมา

เมธัสเอื้อมมือไปลูบหัวที่ปกคลุมไปด้วยขนสีส้มทองนุ่มนึ่งมาก่อนหน้าที่เจนนางจะไป ไอ้ส้มก็แวะเวียนมาที่บ้านเจอเขาอยู่หลายครั้งแล้ว อดีตเพื่อนร่วมบ้านเคยบอกว่าไม่ควรให้อาหารคนกับแมวมากนักเพราะจะทำให้แมวสุขภาพไม่ดี ที่จริงเขาอยากไปแวะซูเปอร์มาร์เกตเล็กๆ หน้าปากซอยเพื่อซื้ออาหารแมวให้มัน แต่ก็กลัวจะเจอไอ้พวกชุดสูทกลางทางจึงต้องรีบกลับบ้านทันที

“ไฉนจะไปซื้ออาหารติดบ้านไว้เผื่อแกแวะมาคราวหน้านะ” เขาพูดพร้อมกับขยี้หัวกลมโตอย่างหมั่นไส้

เจ้าส้มรู้สึกรำคาญ เบียงศีรษะหลบ ทำให้มือเรียวไปแตะโดนปลอกคอที่ซ่อนอยู่ในขนของมันเข้าพอดี แต่จะเรียกว่าปลอกคอก็ไม่ได้ เพราะลักษณะเป็นสายสร้อยมากกว่า เมธัสคล้ำสร้อยสีทองมีแท็กป้ายเป็นสัญลักษณ์ตัว C ไขว้ด้านหลัง ผูกตกแต่งด้วยริบบิ้นสีขาวนวล มีอักษรสีดำเขียนว่า ‘Chanel’ เป็นยี่ห้อเดียวกับกระเป๋าหนังที่เขาเคยเห็นแม่และบรรดาลูกค้าคุณนายหิ้วบ่อยๆ

พิจารณาจากเนื้องานที่เตรียมทุกจุดกับน้ำหนักโลหะแล้ว... เขานั่งขัดสมาธิอยู่ที่พื้นนิ่งจนขณะที่มองชื่อแบรนด์เนมราคาแพงหูดี้ด้วยดวงตาที่หริ่งจนแทบเป็นขีดเดียว

ประโยคยี้หื้อนี้ให้ต้องเป็นตัวเมียแน่นอน นึกูไปเก็บเจ้าหญิงบ้านไหนมาวะเนี่ย!

ก่อนที่จะคิดอะไรไปมากกว่านี้เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้นเสียก่อน นายสถาปนิกมองชื่อที่บันทึกไว้หน้าจอก็ให้มีสีหน้า

ดำทะมึน แครับสายเขาก็ระเบิดใส่อย่างไม่เกรงใจ

“คนพวกนั้นเป็นฝีมือคุณใช่ไหม!” หลังจากเจียบฟังฝ่ายนั้นพูด อยู่คู่หนึ่ง เมธสก็กัดฟันแค้นเสียงต่ำออกมา

“...ผมไม่สน คุณสัญญาแล้วว่าจะไม่มายุ่งกับผมอีก...ไม่มีแต่ทั้ง นั้น! ต่างคนต่างอยู่แล้วก็อย่าส่งคนมาอีกนะ!” เขากดตัดสายทิ้งที่ อีกฝั่งยังพูดไม่จบ ก่อนจะกดโทร. หาใครอีกคนแทน แต่รอจนสายตัด หลายรอบคนคนนั้นก็มารับ จนเขาต้องยอมแพ้ไปเอง

เมธสถอนหายใจที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยหน่ายและหงุดหงิด พอจะหันไปหาไอ้ส้มมันกลับหายออกจากบ้านไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

...ห้องฟ้ายามเย็นเริ่มมืดแล้ว ดวงไฟที่ติดตามทางเริ่มส่องสว่าง ขึ้น ร่างเงาของแมวสีส้มทองขนหนาทอดยาวเป็นทางบนพื้นถนน กระทั่งมันเดินเข้าไปใกล้รั้วยุโรปสีดำคันหนึ่งซึ่งจอดหลบอยู่ตรงกำแพง ประตูก็ค่อย ๆ เปิดออกราวกับกำลังรออยู่พอดี

เจ้าเหมียวอ้วนแห่งหน้ามองคนที่นั่งอยู่ในรถเล็กน้อย ก่อนจะ กระโดดขึ้นไปบนตึกอย่างไม่มีอาการลังเล ไม่นานรถราคาแพงระยับ ที่ไม่เข้ากับซอยแคบ ๆ แห่งนี้ก็เคลื่อนตัวจากไปและหายไปอย่างไร้ร่อง รอย

แม้จะรู้ว่าหลังจากส่งแบบไฟล์ไปแล้วก็ยังคงนำส่ง แปลนเขียวส่วนของสถาปนิกเพื่อให้วิศวกรไปคำนวณโครงสร้างต่อ อยู่ดี ซึ่งวันนี้สถาปนิกที่คุมโปรเจกต์ก็เรียกประชุมทีมทั้งหมด และเมธส ในฐานะสถาปนิกของบริษัทนอกผู้ออกแบบก็ต้องมาเข้าร่วมด้วยเพื่อ ตอบข้อซักถามทั้งหลาย

ที่จริงมีนัดประชุมตอนบ่ายโมงตรง แต่เขาก็มาถึงบริษัทเมอคิว- ริตีเวลลอปเมนต์ตั้งแต่ช่วงเที่ยง พนักงานเกือบทั้งหมดออกไปรับ ประทานข้าวเที่ยงกันหมดแล้ว ประชาสัมพันธ์จึงจัดให้เขาไปนั่งรออยู่ ที่โซฟาพับแขนมุมหนึ่ง

เมื่อนั่งอยู่คนเดียวในมุมอับเมธัสก็ไม่เกรงใจหยิบทั้งโน้ตบุ๊กมาเปิด หยิบทั้งอาหารถุงที่ใส่ไว้ในกระเป๋าเป้มากินอย่างสบายใจ ดวงตาเรียวจับจ้องอย่างมีสมาธิไปที่หน้าจอที่เปิดโปรแกรมสร้างแบบสามมิติเอาไว้ ในขณะที่มือข้างหนึ่งยึดข้าวเหนียวหมูบึ่งเข้าปาก อีกข้างหนึ่งก็คลิกที่คีย์บอร์ดไม่หยุด

ระหว่างที่เมธัสกำลังใช้ความคิดเพลิน ๆ เงามดำสายหนึ่งก็พาดทับที่ด้านหลังสะท้อนขึ้นมาตรงหน้าจอ มือเรียวชะงักค้าง ก่อนที่ใบหน้าหล่อใสจะหันไปมองด้วยความตกใจ

“คุณจันทร์!”

คนถูกเรียกไม่ได้ตอบรับ แต่จับจ้องไปที่งานในจอคอมพิวเตอร์หนึ่งร่างสูงठीวิสาสะโน้มลงมาและเอื้อมมือไปกดปุ่มเพื่อเรียกภาพรวมขึ้นมาดู จันทร์ทฤทธิ์กวาดตามองครู่หนึ่งแล้วทำเป็นถอนหายใจออกมาแผ่วเบา

“...สถาปนิกเก่ง ๆ แบบคุณก็ถึงทางตันเป็นเหมือนกันนะ”

เมธัสกัดปาก ตวัดมองหน้าคุณชายอุกกาบาตก่อนจะแค้นเสียงออกมา “ผมพยายามหาข้อมูลแล้ว แต่ก็ไม่มีใครเอาพื้นที่ร้อยยี่สิบตารางวามาสร้างบ้านให้แมวตัวหนึ่งหรอกนะ”

“คุณก็เลยใช้วิธีดูบ้านสัตว์เล็ก ๆ ตามเน็ตแล้วมาขยายสเกลเอา” จันทร์ทฤทธิ์เลิกคิ้วขึ้นพร้อมกับยัดตัวขึ้นไปกอดอก “...งานออกแบบศูนย์อาหารคุณทำได้ดีมาก ผมเลยมารู้สึกว่าตัวเองคาดหวังมากเกินไป”

พูดขนาดนี้เอามีดมาแทงกันเลยดีกว่า...นายสถาปนิกหันไปคว้าขวดน้ำมาดื่มล้างคอเพื่อเตรียมลบล้างปาก แต่อีกฝ่ายกลับถามขึ้นมาเสียก่อน

“คุณมีประชุมก็โมง”

“บะ...บ่ายโมง”

เจ้าของบริษัทยกนาฬิกาข้อมือดูก็เห็นว่าอีกสิบห้านาทีจะถึงเวลาก็พยักหน้าเล็กน้อย “เลิกประชุมแล้วรอพบผมอยู่ที่นี่ก่อน อย่า

เพิ่งกลับ”

เมธัสไม่ทันรับปาก คุณชายจอมเผด็จการก็ชักเท้าจากไปแล้ว เขาเอี้ยวตัวมองตามก็เห็นว่าหัวหน้าคุมไพร่เจดีย์ที่เดินสวนเข้ามาหยุดสนทนากับเจ้านายเล็กน้อย ชายหนุ่มไม่รู้ว่าพวกเขาพูดคุยอะไรกัน แต่สถาปนิกคนนั้นทำตาโตอย่างแปลกใจก่อนจะจำใจต้องก้มหน้ารับคำ

...ทว่าพอเข้าห้องประชุมแล้วเมธัสก็กระจำงับพลัน เนื้อหาที่ต้องคุยกันมากมายถูกตัดทอนไปมากกว่าครึ่งเหลือเพียงแกนกลางล้วน ๆ ส่วนพกรายละเอียดจิปาถะปลีกย่อยนั้นถ้ามีอะไรสงสัยจะส่งอีเมลหรือโทร. สอบถามกันวันหลังอีกที เมื่อเข้มนาฬิกาบอเวลาบ่ายสามโมงตรง คุณหัวหน้าก็ตัดบทจบการประชุมในวันนั้นที่ราวกับตั้งโปรแกรมไว้

สถาปนิกหนุ่มหนึ่งเดียวจากพราวด์ดีไซน์เก็บคอมพิวเตอร์พกพาและเอกสารเข้ากระเป๋าด้วยความมึนงง ครั้นยกมือไหว้บอกล่าวกับทุกคนแล้วที่หน้าห้องเขาก็อ้าปากเรียกคนคุมไพร่เจดีย์ไว้ก่อน

“คุณเอกดูรีบะครับ มีธุระสำคัญต่อหรือ เพราะเรายังไม่ได้คุยกันอีกตั้งหลายหัวข้อ”

ชายที่ชื่อเอกภพหันมายิ้มแห้ง ๆ พร้อมกับตอบ “...เรื่องยิบย่อยไว้วันหลังก็ได้ครับ ยังไงวันนี้ก็สรุปรงานไปครบแล้ว และอีกอย่างบอสก็สั่งให้ผมจบการประชุมให้ได้ภายในสองชั่วโมงด้วย”

“ทำไมล่ะครับ”

“บอสอบอกว่าจะออกไปทำธุระกับคุณเมที่อื่น”

“ผมไม่ได้...” ก่อนที่เมธัสจะพูดจบ เสียงทุ้มต่ำของผู้ที่ถูกพาดพิงก็ดังแทรกขึ้น

“พร้อมจะไปกันหรือยัง คุณเม”

สถาปนิกหนุ่มทำท่าจะอ้าปากสวน แต่ก็เปลี่ยนใจแสวงทำเป็นกระแอมกระไอแล้วไหลไปตามน้ำ

“งั้นรีบไปกันเถอะครับ จะได้เสร็จ ‘ธุระ’ กันไว ๆ”

พอได้ยินคำพูดเน้นย้ำเหมือนจะบอกให้คนนอกรู้ จันทฤทธิ์ ก็ยิ้มขึ้นเล็กน้อยแล้วผายมือเชิญอย่างมีมารยาท เมธัสหันไปไหว้ บอกลาสถาปนิกอีกคนซึ่งอายุเยอะกว่า พลางเดินออกไปพร้อมกับ คุณจันท์ท่ามกลางสายตาสงสัยและอยากรู้ อยากเห็นของพนักงาน ทุกคนที่นี่

...เมธัสถูกบังคับให้ขึ้นไปกับเจ้าของบริษัทเมอคิวรีตีเวลลอป-เมนต์อย่างจำใจ จนเมื่อพาหนะเคลื่อนตัวออกไปบนถนนแล้ว เขาจึงหันไปถามคนขับ

“คุณจะพาผมไปไหน”

จันทฤทธิ์เหลือบมองใบหน้าที่แสดงออกถึงความระแวงก็กระตุกยิ้มที่มุมปาก “...ผมไม่พาเข้าโรงแรมย่านรูดทรอก คุณน่าจะไกลจาก สเปกของผมมาก”

อย่างกับคุณเป็นแบบที่ผมชอบ! นายสถาปนิกหนุ่มถลึงตากลับแล้วหันหน้าออกไปมองวิวผ่านหน้าต่างต่างแทน คุณจันท์เห็นอีกฝ่าย เจียบไปนานก็นึกแปลกใจ เพราะไม่คิดว่าจะชิงนอนขนาดนี้

“คุณจะสร้างบ้านแมวที่หาความรู้จากกูเกิลอย่างเดียวได้ยังไง ผมกำลังจะพาคุณไปคาเฟ่แมว”

“คุณนี่...รักลูกสาวตัวนี้เหลือเกินนะ” พอคิดว่าคุณชายต้อง ลงทุนพาคนที่ไม่ชอบขี่หน้าอย่างเขาไปนั่นนี่เพราะสัตว์เลี้ยงที่รักก็รู้สึก โกรธไม่ลงแล้ว

“ครอบครัวผมเลี้ยงแมวมาหลายรุ่นแล้ว ตั้งแต่เกิดผมก็แทบจะ กินนอนกับมันมาตลอด...” จันทฤทธิ์ตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยพร้อมกับ หักเสียงพวงมาลัยขึ้นทางด่วนไปด้วย “...จนบางครั้งตอนเด็ก ๆ ผม ก็สงสัยว่าแมวเลี้ยงผมจนโต หรือว่าแม่กันแน่”

ไม่รู้ว่ามันคือมุกตลก หรือไอ้คนหน้าตายนี้พูดจริง แต่ถึงอย่าง นั้นเมธัสก็อดจะขำไม่ได้ จู้ ๆ บรรยากาศที่ห่างเหินก็คล้ายจะมีความ เป็นกันเองเพิ่มมากขึ้น นายสถาปนิกเริ่มมองนั่นมองนี่ตามนิสัยคน

ช่างสังเกตุเห็นป้ายผ่านทางด่วนสี่เขี้ยวเป็นเขตปริมณฑลแห่งหนึ่ง
“ทำไมเราต้องไปไกลขนาดนี้ล่ะครับ คาเฟ่แมวกกลางเมืองก็มี
เยอะแยะ”

“...เป็นร้านคนรู้จักนะ คาเฟ่ที่ตัดแปลงมาจากบ้านคน มีพื้นที่
เป็นสวนด้วย เพื่อจะทำให้คุณสถาปนิกคนเก่งมีไอเดียบ้าง”

เพิ่งจะรู้สึกดีด้วยแป็บ ๆ ก็กลับมาติดลบอีกแล้ว เมธัสทำหน้าที่
เหม็นเบื่อ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ก็พบว่ามีข้อความจาก
พี่บัวส่งมาถามว่าเย็นนี้จะแวะกลับมาบริษัทใหม่ ดวงตาเรียวเบิกโพลง
เหมือนมีชนกติดหลัง

“เย็นนี้คุณมีนัดอะไรกับพี่บัว!”

“ไม่มี...” คนขับรถดับไฟเลี้ยว พลังเหลือบมองท่าทางร้อนรน
ของคนที่นั่งด้านข้างก็เลิกคิ้วขึ้น “...ถามทำไม”

“ร้อยวันพันปีพี่บัวไม่เคยจะส่งข้อความมาถาม ทำไมวันนี้ถึงส่ง
มา ทั้งยังส่งมาทุกวันด้วย” ยิ่งคิดเมธัสก็ยิ่งเหงื่อตก “...เขาแอบติดตั้ง
แอปติดตามตัวคุณอยู่หรือเปล่า”

จันทฤทธิ์หัวเราะให้แก่ไอเดียบรรเจิดของหนุ่มสถาปนิก พลัง
บังคับรถเข้าไปในซอยแห่งหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว “...คุณดูหนังมากเกินไปแล้ว
มันอาจจะมีธุระกับคุณพอดีก็ได้”

“ก็ไม่ควรตรงกับวันที่ผมแอบออกมาข้างนอกกับคุณขนาดนี้
ใหม่ล่ะ!”

คุณชายมองท่าทางประสาทเสียของรุ่นน้องเพื่อนสนิทก็ขมวด
คิ้วมุ่นอย่างไม่เข้าใจ...ทำไมต้องกลัวไอ้บัวขนาดนี้ด้วย กับแค่อ้วกใส่
เสื้อผ้าแล้วเขาให้ทำงานชดใช้ มันก็เรื่องปกติไม่ใช่หรือ

“...ถ้าคุณไม่อยาก ‘แอบออกมากับผม’ ก็ไปสารภาพกับบัว
ซะสิว่าทำอะไรลงไป จะได้ไม่ถูกสงสัยว่าทำอะไรลับ ๆ ล่อ ๆ อีก”

อ้วกใส่ = อ่อย + มาหาถึงออฟฟิศ = สนใจ + ไปไหนสองต่อ
สอง = สถานสัมพันธ์ไม่ว่ามองมุมไหนก็ไม่ได้ข้อสรุปดี ๆ เลย นอกจาก

คำว่า...

‘ซู’

เมธัสมีสีหน้าทะมึน เขาตัดสินใจแล้วว่า จะตั้งใจทำงานปลดหนี้เร็ว ๆ จะได้หมดเวรหมดกรรมต่อคุณชายอุกกาบาตนี้สักที

“ช่วงนี้ผมเริ่มว่างแล้วคงได้จริงจิงกับบ้านแม่ของคุณสักที ว่าจะขนนั้ไปดูสถานที่ก็แล้วกัน”

จันทฤทธิ์ปรายตามองอีกฝ่ายเล็กน้อย แต่ไม่ทันตอบรับอะไรก็ถึงที่จอดรถของร้านพอดี้ คาเฟ่แม่แห่งนี้มีลักษณะเป็นบ้านตามทีบอก ด้านหน้าจัดเป็นสวนสไตล์อังกฤษ มีลานน้ำพุให้คนได้นั่งจิบน้ำชาดื่มด่ำกับบรรยากาศร่มรื่น เมธัสกับคุณชายเดินเข้าไปในส่วนที่เป็นตัวอาคารสองชั้น ชั้นล่างแบ่งเป็นเคาน์เตอร์ขายเครื่องดื่มและขนมหวาน ส่วนที่ทำเป็นห้องกระจกนั้นก็จะมีบรรดาน้องเหมียวหลากหลายสายพันธุ์คอยคลอเคลียลูกค้าที่มาใช้บริการอยู่

คุณจันทรซื้อเครื่องดื่มพร้อมกับขนมแมวเลียรสชาติต่าง ๆ เอาไปให้นายสถาปนิกที่ยืนกวาดตามองบรรยากาศที่ไม่คุ้นชินอย่างสนใจ

“ขอบคุณครับ” เมธัสหันไปรับแก้วกาแฟเย็นพร้อมกับยกของขนมแมวเลียขึ้นมาอ่าน แล้วก็เงยหน้าขึ้นไปยิ้มแห้ง ๆ ให้แก่คนเลี้ยงแมวตัวจริง “...อ่านส่วนผสมของอาหารเฉพาะพวกนี้แล้ว ผมรู้สึกผิดีขึ้นมาเลยที่แบ่งลูกขึ้นปิ้ง เกี้ยวทอดให้แมวที่ชอบมาเยี่ยมที่บ้านกินบ่อย ๆ เลย”

จันทฤทธิ์มองอีกคนนิ่งงัน ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงติดจะเข้มงวด “...อย่าให้กินอาหารคน ถ้ามันไปหาบ่อย ๆ คุณก็ซื้ออาหารติดบ้านเอาไว้ โดยเฉพาะยี่ห้ออรอยล์คานิน แต่ทางที่ดีไม่ต้องให้เลยดีกว่า เพราะมันจะ ‘อ้วน’ ”

เมธัสรู้สึกเหมือนถูกดู เขาเอียงศีรษะอย่างงงงัน...ปนสมกับเป็นพ่อที่มีลูกสาวจริง ๆ แต่แล้วเขาก็ต้องรีบสาวเท้าตามร่างสูงใหญ่เข้าไป

ในห้องกระจกที่จัดเป็นที่นั่งและโต๊ะทรงเตี้ยเรียงเอาไว้ให้ลูกค้า

แม้จะรู้ว่าเจ้าหน้าที่พามาที่นี่เพื่อให้หาแรงบันดาลใจสร้างผลงาน แต่สถาปนิกหนุ่มกลับกำลังเล่นสนุกกับบรรดาแมวเหมียวทั้งหลายที่กรูเข้ามาแย่งขนมแมวเลียในมือของเขา จันทฤทธิ์ก็ดวงสายโทรศัพท์มือถือ หันมาอีกทีก็เห็นสถาปนิกหนุ่มนั่งลูบหัวแมวสก๊อตติช โพลด์ ร่างตั๋ยน้อย ขนสีทองปนริ้วขาวตัวหนึ่งที่นอนอยู่บนตักแล้ว

“คุณชอบแมวส้มหรือ”

เมธัสคลี่ยิ้มแล้วก็มองเจ้าเหมียวที่ร้องเหมียว ๆ อย่างมีความสุข ที่ได้รับการปรนนิบัติ “...ชอบหมดแหละครับ แต่ตัวนี้สีเหมือนตัวที่ชอบมาเยี่ยมที่บ้านบ่อย ๆ แต่เจ้านั้นนะไม่รู้เป็นคุณหนูใหญ่บ้านไหน หยิ่งจะตาย ขนาดผมแบ่งอาหารให้กินตลอดยังไม่อยากจะญาติดีด้วยเลย”

“ผมว่ามันยอมกินอาหารจากคนแปลกหน้าก็ประหลาดพอแล้ว”

คุณชายพูดเสียงเบาเหมือนบ่นกับตัวเองมากกว่า ก่อนจะกระแอมกระไอกล่าวตั้งขึ้น “...ผมโทร. คุยกับเจ้าของที่นี่แล้ว เตียวผู้จัดการร้านจะพาเราไปเดินดูส่วนอื่น ๆ”

ไม่นานผู้จัดการสาวของคาเฟ่แมวแห่งนี้ก็รีบมาพาแขกวิไอพีไปชมส่วนต่าง ๆ ของร้านที่ไม่อนุญาตให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไป โดยเฉพาะชั้นบนซึ่งเป็นที่พักผ่อนของน้องแมวทั้งหลาย เพราะที่นี่เป็นบ้านคนที่ดัดแปลงทำเป็นคาเฟ่แมว โชนชั้นบนนั้นจึงยังคงแบ่งเป็นห้อง ๆ เหมือนเดิม

เมธัสมองกรงที่วางซ้อนกันเป็นคอนโดในห้องขนาดใหญ่กับห้องน้ำแมวที่เรียงเป็นตับ มีเจ้าเหมียวหลายตัวกำลังนอนขี้เกียจอยู่บนคอนโดแมวที่ทำจากไม้ เจ้าถิ่นหลายตัวเริ่มเดินมาดมผู้มาเยือนกลิ่นแปลก พอหมดความสนใจบางตัวเดินขีดหน้าจากไป เหลือแต่อเมริกันชอร์ตแฮร์ลายสลิดที่เริ่มเอาหน้าและข้างตัวถูไถไปตามหน้าแข้งของสถาปนิกหนุ่ม

คุณผู้จัดการเห็นเข้าก็หยิบไม้ล้อแมวที่เป็นเชือกผูกปลายขนไก่

มาให้ พ่อเมธัสเริ่มยกล้อเจ้าเหมียวลลายสลิดขนสั้นก็ไล่ตะปบไปมาจน ล้มกลิ้งไม่เป็นท่า จันทฤทธิ์เผลอจ้องมองใบหน้าเนียนใสเปื้อนรอยยิ้ม สดใสเพราะได้เล่นสนุกอย่างนิ่งงัน เขาไม่คิดว่าเจ้าคนน่าเบื่อก็จะมีมุม ว่าเรื่องเป็นเด็ก ๆ กับเขาเหมือนกัน

หลังจากนั้นผู้จัดการสาวก็พาแขกเดินไปดูห้องที่ดัดแปลงเป็น โรงอาหารขนาดย่อมของน้องเหมียวก่อนจะวกลงบันไดนอกตัวบ้าน ด้านหลัง ซึ่งทำเป็นสวนสนุกไว้ให้นายท่านทั้งหลายวิ่งออกกำลังกาย

เมธัสเห็นเครื่องเล่นแมวที่เหมือนหอกกระโดดสไลเดอร์ของเด็ก อุโมงค์ที่ทำจากขอนไม้ ราวเชือกที่ทำไว้ให้ปีนป่าย และกระโจมผ้า ขนาดใหญ่ที่ด้านในเต็มไปด้วยของเล่นและแผ่นลับเล็บ โดยพื้นที่ ทั้งหมดทั้งหมดนี้ทางร้านได้ทำหลังคาพร้อมกับล้อมรั้วอย่างแน่นหนา

“นี่มันสวรรค์ของแมวชัด ๆ” นายสถาปนิกควักโทรศัพท์มือถือ ออกมาเดินถ่ายมูมนั้นมูมนี่พร้อมกับถามความรู้จากคุณผู้จัดการอย่าง เพลิดเพลิน เหมือนลืมไปว่ายังมีบุคคลที่สามอยู่ตรงนั้นด้วย

จันทฤทธิ์ไม่ได้พูดอะไรเป็นการรบกวน เขาหาที่นั่งได้ร่มหลังคา แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็คอีเมลงานเจียบ ๆ ทางด้านผู้จัดการ คาเฟ่เหลือบมองชายหนุ่มที่เพิ่งรู้ว่าเป็นสถาปนิกมาหาข้อมูลกับชาย ที่เป็นคนรู้จักเจ้าของร้านสลบไปมา ขณะที่กำลังเดินกลับเข้าไปสมทบ กับอีกคน เธอก็เอ่ยขึ้นด้วยริมฝีปากที่อมยิ้ม

“...ดีจังเลยนะคะ นั่งรอดั่งนานไม่บ่นสักคำ ถ้าเป็นแฟนพี่ป้านี้ หนีเข้าไปซื้อกาแฟตากแอร์สบาย ๆ ข้างในแล้ว”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ” เมธัสฟังผ่าน ๆ เลยกตอบแบบส่ง ๆ แต่ แล้วเขาก็สะดุดกึกแล้วรีบหันมาแก้ตัว “พี่ครับ มันไม่...”

ทว่ายังไม่ทันพูดจบ จันทฤทธิ์ก็เงยหน้าขึ้นมาพูดแทรกพอดี “เสร็จกันแล้วใช่ไหม”

นายสถาปนิกจำต้องพยักหน้าแล้วคิดว่ารีบลากคุณชายออกไป ก่อนที่จะถูกเข้าใจผิดไปมากกว่านี้ดีกว่า

“ได้ข้อมูลมาเยอะเลยครับ เย็นมากแล้วเรารีบกลับกันดีกว่า
เดี๋ยวรถติด”

...ระหว่างทางกลับรถไม่ติดมากอย่างที่คิด แต่กว่าจะมาถึงบ้าน
เช้าของสถาปนิกหนุ่มได้ก็หกโมงเย็นเข้าไปแล้ว ที่จริงเมธัสบอกให้
ปล่อยเขาลงที่หน้าปากซอยเหมือนเดิม แต่สารถึกลับทำหุทวนลมหัก
พวงมาลัยเลี้ยวเข้ามาในซอยเล็ก ๆ นี้เฉยเลย เมื่อใกล้มาถึงหน้าบ้าน
รถยุโรปคันหรูก็ต้องเบรกกะทันหันเพราะตรงนั้นมีรถหรูจอดเรียงอยู่
ก่อนสองสามคัน

เมธัสเบิกตากว้างอย่างตกใจรีบเปิดประตูออกไปดู ผู้คนในรถ
ปริศนาก็เปิดประตูออกมาเช่นกัน ที่แท้ก็เป็นกลุ่มชายฉกรรจ์รูปร่างสูง
สวมสูทเรียบกริบเหมือนกับที่มาเมื่อสัปดาห์ก่อนนี่เอง

หนึ่งในคนเหล่านั้นเปิดประตูหลังรถให้แก่ใครคนหนึ่งที่อยู่เหมือน
จะเป็นเจ้านายให้ลงมา ชายหนุ่มคนนั้นรูปร่างสูงสง่า แม้จะสวมเพียง
เสื้อเชิ้ตกับกางเกงสแล็กเหมือนพนักงานบริษัททั่วไป แต่ก็ไม่อาจข่ม
ราศีลงได้ ใบหน้าคมหล่อเหลาเย็นชาเหมือนรูปสลักหันตรง ล็อกเป้า
หมายแน่ชัดมาทางนายสถาปนิก

จันทฤทธิ์เห็นท่าไม่ดีจึงเปิดประตูออกมาแล้วถามขึ้น “...คุณเม
มีอะไรหรือเปล่า”

เมธัสไม่ตอบ ได้แต่ยืนตัวแข็งที่หน้าซีดขาวเหมือนเจดีย์ ทาง
ผู้มาเยือนคลี่ยิ้มที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนแม้จะอยู่ท่ามกลางฝูงชาย
ฉกรรจ์หน้าเหี้ยมเกรียม ไม่ทันที่สถาปนิกหนุ่มจะถอยหนี คนคนนั้นก็
เดินพรวดเดียวเข้ามาดิ่งตัวเขาไปกอดจนจมแผ่นอกหนาแล้ว

คุณจันทฤทธิ์มองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง ขาของเขาก้าว
ไปไวกว่าสมองสั่ง แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อดวงตาคมกริบเย็นเยือก
ของผู้ชายคนนั้นตวัดขึ้นมามองสบ

คล้ายกับเมธัสเพิ่งได้สติจึงพยายามดันร่างสูงใหญ่ของผู้
มาเยือนออกพร้อมกับไถววายเสียงดัง “...มาที่นี่ทำไม! ออกไปห่าง ๆ

เลยนะ!”

จันทฤทธิ์ทำท่าออยากจะช่วยแยกสถาปนิกหนุ่มออกมาจากชายคนนั้น แต่อีกใจหนึ่งเขาก็รู้สึกแปลกที่เจ้าตัวก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยออกแรงดิ้นจริงจังเท่าไรนัก ไม่อย่างนั้นแค่เหยียบเท้าหรืออัดศอกเข้าท้องสักทีก็หลุดออกจากอ้อมแขนนั้นได้ทันทีแล้วแท้ ๆ

หรือว่าจะเป็นอย่างนั้น...? เจ้าของบริษัทพัฒนาที่ดินมีสีหน้าขริมลงขณะมองเหตุการณ์เบื้องหน้าต่อไปเงียบงัน

“พี่ไปทำงานที่ต่างประเทศมาตั้งนาน คิดถึงเมเจะแย่” ชายหนุ่มพูดพร้อมพร้อมกับออกแรงโอบรัดร่างสูงโปร่งแน่นเข้าไปอีก

เมธัสเอามือดันใบหน้าหล่อเหลานั้นให้ออกห่าง ก่อนที่จะเหลือบไปเห็นบุคคลที่สามที่ยืนจ้องเขม็งอยู่

“คุณ...คุณจันทร์ กลับไปก่อนนะครับ เดี่ยวเราค่อยคุยกันวันหลังนะ” เขาร้องบอกละล่ำละลัก

จันทฤทธิ์ฟังคำพูดขอร้องให้ตนกลับไปแทนที่จะขอให้ช่วยอัดไต่บ้านั้นสักหมัดก็รู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก เขาชักขาเดินกลับเข้าไปนั่งในรถ แต่ก็ยังไม่วายหันมองผ่านกระจกออกไปก็เห็นเมธัสพาชายคนนั้นเข้าไปในรั้วบ้านทั้งที่ยังถูกเกาะเกี่ยวเอาไว้ไม่ปล่อย

คุณชายเม้มริมฝีปากก่อนจะดึงโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันที่มีลักษณะเป็นแผนที่ขึ้นมา จุดสีแดงเล็กๆ กะพริบเป็นจังหวะปรากฏอยู่ใกล้กับที่ที่เขาจอดรถอยู่นิดเดียว จันทฤทธิ์ลั้งเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจสตาร์ทเครื่องแล้วขับรถถอยหลังกลับออกจากซอยไป